PORTAL OBERT

ANY XXV - NÚM. 89 - MARÇ DEL 2008 - REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

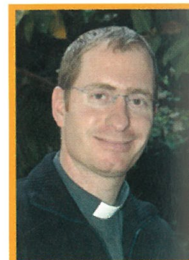
Amb vosaltres i per a vosaltres

MOLTES FELICITATS! Aquestes són les primeres paraules obligades i sinceres de l'editorial dels 25 anys de "Portal Obert – Revista del Seminari." Felicitats a una iniciativa sorgida des dels seminaristes i que ha anat prenent volada, millorada per cadascun dels equips que l'han feta possible. Felicitats a tots els qui hi han treballat, habitualment amb molta dedicació. Felicitats a tots els seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat que us hi heu expressat i que n'heu estat la vida. Felicitats a tots els qui, llegint la revista, heu pogut conèixer i estimar més intensament el Seminari.

"Portal Obert" ha permès que el Seminari Conciliar de Barcelona estigués *amb vosaltres* al llarg dels últims anys. De la mateixa manera que els capellans són per estar amb vosaltres, els fidels cristians, també el Seminari cal que estigui ja amb vosaltres, i que hi estiguin tots els qui el formen, començant, evidentment, pels mateixos seminaristes.

Igualment, durant aquest temps "Portal Obert" ha existit *per a vosaltres*, ja que el treball de formació dels futurs sacerdots és, sobretot, un treball *per a vosaltres*. Com el Bon Pastor, que dóna la vida per les ovelles, també els preveres diocesans donen la seva vida per vosaltres. I aquesta entrega ja és la manera com els seminaristes viuen la seva vocació. "Portal Obert" segur que ha estat *per a vosaltres* un signe d'esperança, ja que hi heu pogut veure com molts joves encara segueixen responent amb il·lusió i dedicació a la crida del Senyor. I això és un signe ferm d'esperança certa per a tota l'Església.

El treball realitzat ha obert unes vies que, amb l'ajut de Déu, val la pena seguir. Per això, juntament amb les paraules sinceres d'agraïment i de felicitació, vull fer-ne arribar unes d'ànims per tirar endavant en aquesta tasca tan engrescadora i que marca una fita històrica per al nostre seminari.

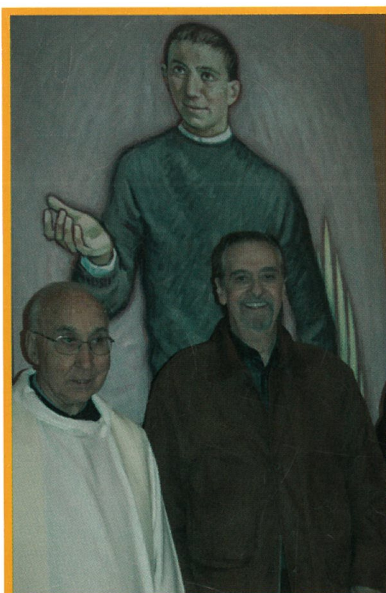
Mn. Josep M. Turull
Rector

CONTINGUT

PORTAL OBERT
Num. 89 - Març de 2008.

Director: *Mn. Andreu Oller*
Redacció: *Fernando Acosta, Ramon Batlle i Josep Teixidó*
Fotografia: *Fernando Acosta i Eduard de Ribot*
Maquetació: *Carlos Barroso i Josep Teixidó*

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
C/ Diputació, 231
08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00 - Fax 93 454 90 12
Correu electrònic:
seminari@seminaribarcelona.net
Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. Tel. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Amb el mural del Beat Josep Casas

Volem agrair des del Seminari Conciliar de Barcelona el treball dut a terme per part dels Carmelites Descalços de Catalunya que ha permès que fos beatificat el seminarista de Barcelona Josep Casas Ros. Sense el seu esforç això mai no hauria estat possible.

SI VOLEU COL.LABORAR AMB UN DONATIU PODEU FER-HO A:
CC/ 2100-1047-91-0200096265

COMIAT DE LES GERMANES CARMELITES MISSIONERES I DE MN. EUSEBI MANSILLA

Foto del grup de treballadors i de les germanes carmelites amb el rector

El dia 20 de desembre vàrem acomiadar la Comunitat de Germanes Carmelites. La seva Província religiosa s'està reestructurant i s'ha vist en la necessitat de suprimir algunes comunitats, entre elles la del nostre Seminari.

Les Germanes Carmelites Missioneres fundades pel P. Palau, que fou confessor del Seminari, hi han estat presents des del setembre de 1922, una colla d'anys de dedicació amorosa, atenta i eficaç. Sempre era un recurs per a tots poder "acudir a les monges". Les trobarem a faltar.

El dijous abans de Nadal fou el dia de dir-nos adéu. A les 7 de la tarda ens reuníem a la sala d'actes per fer-los un homenatge i agrair la seva tasca. Presidí el Sr. Cardenal que ens dirigí la paraula després dels parlaments de la M. Provincial, Joana Casanova i de Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari.

El seminarista Agustí Roig va fer una ressenya històrica dels vuitanta-cinc anys de l'activitat de les germanes en el Seminari Conciliar. Si bé hi ha escassa informació escrita, el record en la ment de sacerdots i seminaristes és ben palès. La col·laboració de les germanes ha abastat tota mena de treballs propis d'una llar tan gran, però fossin quines fossin les tasques, la seva actitud de servei i ajuda a l'Obra del Seminari sempre ha estat exemplar.

Les religioses foren obsequiades amb un record per a cadascuna, que és una petita reproducció de l'edifici del Seminari. També una ceràmica dedicada a la Congregació els recordarà aquests anys de servei i el nostre agraïment. Les germanes amb sentides paraules, agraïren l'obsequi i el que significava.

Finalment ens reunírem per celebrar l'eucaristia. Presidí el Sr. Cardenal; a més de l'equip de formadors, concelebraren antics formadors i hi assistiren altres persones que varen voler manifestar l'amistat i l'agraïment participant en aquest acte entranyable.

Seria prolix anomenar totes les germanes que al llarg del temps han estat a casa nostra, però no podem deixar de recordar dues carmelites missioneres que havien format part d'aquesta comunitat, en èpoques distintes, i que van ser víctimes de l'odi a la fe i a l'Església, són les germanes Gabriela de Sant Joan de la Creu i Daniela de Sant Bernabé, beatificades a Roma el passat octubre.

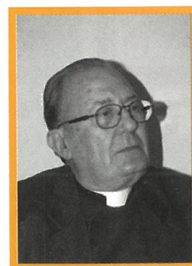
Avui, en acomiadar l'última comunitat, germanes Soledad, Dolors, i Carme volem recordar a través d'elles totes les que col·laboraren en el Seminari i dir-los: "Gràcies germanes Carmelites per la vostra paciència, pel vostre treball, pel vostre testimoni."

També el mateix dia i en el mateix acte acomiadàrem Mn. Eusebi Mansilla que ha passat a residir a les Germanetes dels Pobres. Mn. Eusebi va ser administrador del Seminari durant 27 anys. Va treballar amb una total dedicació, va renovar i mantenir l'edifici i va cercar benefactors per sanejar la precària economia de la casa.

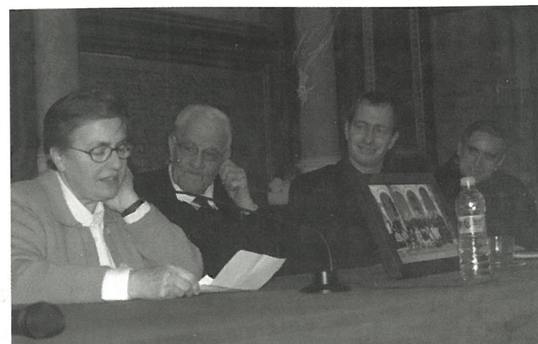
La bonhomia i el tarannà generós ple d'humanitat era un testimoni sacerdotal entre nosaltres. També el trobarem a faltar, però la vida mana, i les atencions que la seva edat i salut reclamen podran ser més ben ateses a la nova residència.

També el Mossèn rebé un obsequi com el de les religioses i va concelebrar en l'Eucaristia presidida pel Cardenal. El divendres 21, últim dia del trimestre, Mn. Eusebi presidí l'Eucaristia. En l'homilia ens va deixar un missatge que el caracteritza, dient-nos que el prevere ha de ser generós espiritualment i materialment, que sempre ha de donar i donar-se.

En acabar aquestes ratlles em plau dir: gràcies Germanes Carmelites, gràcies Mn. Eusebi, que el Senyor a qui servim, més generós que nosaltres, us ho pagui amb escreix. Així sia.

Mn. Josep A. Arenas
DIRECTOR ESPIRITUAL

Mn. Eusebi Mansilla i la Gna. Dolors

CRÒNICA

DESEMBRE

Un nou lliurament de Portal Obert i una agenda molt extensaper explicar. Així quedarà clar i que nosaltres no parem.... i això està molt bé.

El **dia 2** de desembre, primer diumenge d'Advent, varen ser ordenats preveres Mn. Carles Cahuana i Mn. Josep M. Cot a la catedral de Terrassa. Nosaltres vàrem acompanyar aquests amics nostres en la seva ordenació. Va ser tota una festa.

El **5 i 6 de desembre**, vàrem tenir el recés mensual. El va dirigir Mons. Josep Maria Guix, bisbe emèrit de Vic. El **dia 7** vàrem anar a la vigília de la Immaculada a la basílica de la Mercè.

El **dilluns, dia 10,** es va presentar el llibre *Generación Benedicto*.

El **dia 11**, a l'eucaristia de la tarda del Seminari, hi van participar els treballadors i els col·laboradors de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel.

El **dia 19** va presidir la seva primera missa al Seminari Mn. Joan Lázaro.

Un fet que ens va marcar a tots, va ser el comiat de Mn. Eusebi Mansilla i les germanes Carmelites Missioneres. El **dia 20**, el cardenal Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir l'acte d'acció de gràcies pel servei que han ofert al nostre Seminari. Després, tots vàrem participar en l'eucaristia i el sopar de germanor.

El **dia 21**, Mn. Eusebi va presidir l'eucaristia i, després, vàrem celebrar, com és tradició a casa nostra, el Nadal i el final de trimestre.

GENER

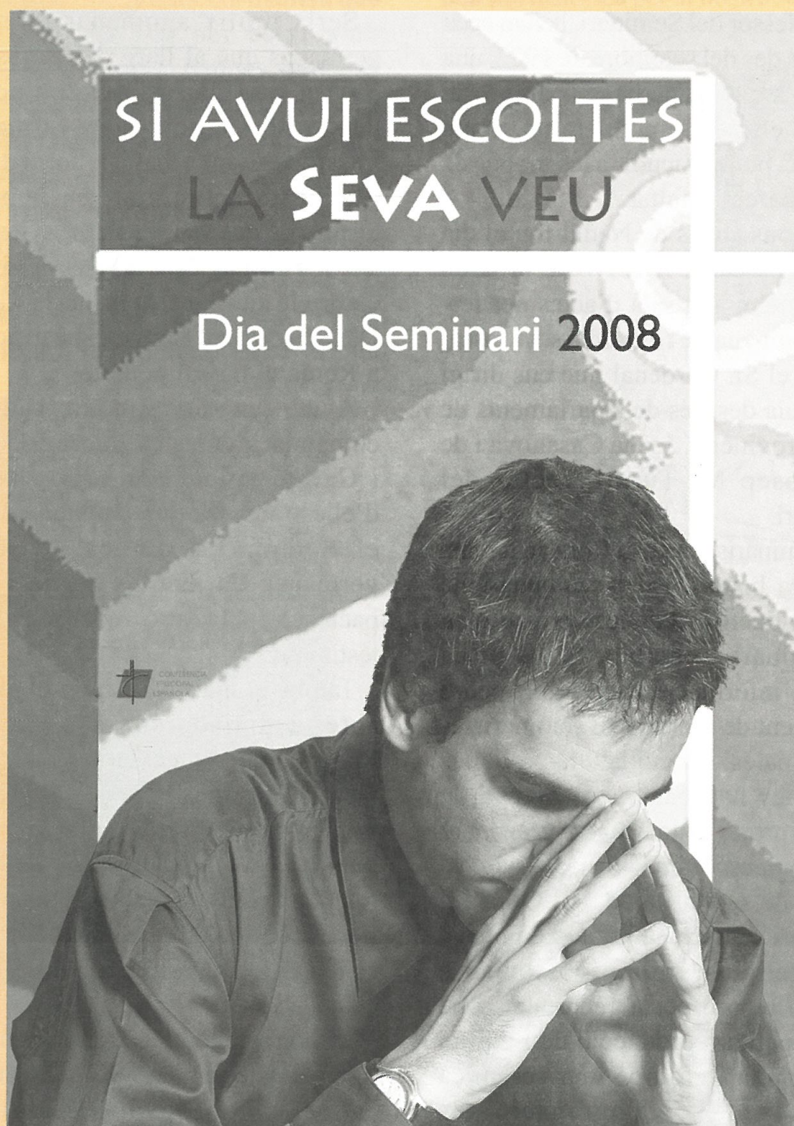
Any nou i agenda nova. Vàrem començar l'any trobant-nos el **dia 4 de gener** al Seminari, en l'encontre de preveres de la Província Eclesiàstica de Barcelona. I nosaltres, encara que no siguem preveres, érem allí per aprendre dels que ho són i per donar un cop de mà en l'organització.

El **dia 7**, com cada any, tots els seminaristes (majors, menors i els que porten un procés vocacional al Seminari) vàrem anar a Montserrat, en companyia dels nostres formadors. Va ser una bona experiència fraterna i de fe, ja que és una bona manera de començar l'any posant-lo a les mans de la Moreneta, la nostra mare.

I com que tot continua, el **dimarts dia 8** vàrem reiniciar les classes. Enguany s'escau el 40è aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya i, amb aquesta finalitat, **del 17 al 19 de gener** es va dur a terme el Congrés Internacional de Teologia Pastoral: "la parròquia, comunitat missionera". Va ser un encert: una temàtica actual, dinàmica i necessària.

Del **18 al 25** es va dur a terme la setmana d'oració per a la unitat dels cristians. Durant aquesta setmana es van dur a terme alguns actes ecumènics en els que hi vam participar.

Un dels esdeveniments més importants i més joiosos va ser l'ordenació presbiteral dels nostres companys i amics Juan Muñoz, Gabriel Carrión i Carlos de la Fuente el **dia 27** a la basílica de Santa Maria del Mar. El **dia 30 de gener** ens presidí l'eucaristia al Seminari Mn. Juan Muñoz

AGENDA

MARÇ

Dia 2, a les 19 h: Ordenació diaconal d'Agustí Roig a la catedral de Sant Feliu de Llobregat.

Dia 8: Jornada de Portes Obertes al Seminari.

Dia 9, a les 19 h: Ordenació diaconal de Miquel Àlvarez a la capella del Seminari.

Del dia 14 al 17 de març: recés de Setmana Santa a Prats de Cerdanya.

Dia 18: Missa crismal a la catedral de Barcelona.

Dia 19: Missa crismal a la catedral de Sant Feliu de Llobregat.

FEBRER

A l'inici del mes de febrer, el **dia 2**, els seminaristes de la residència de Sant Josep Oriol van celebrar la solemnitat de la Presentació del Senyor al Seminari.

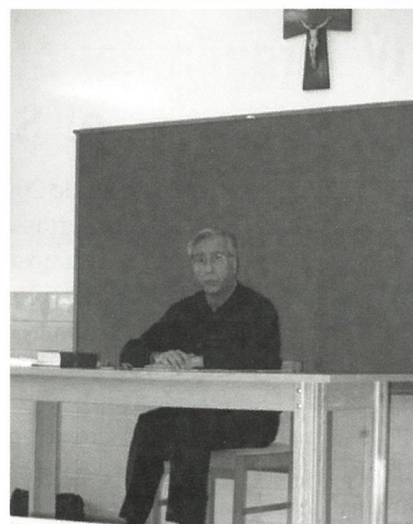
I, com cada any, el dimecres de cendra, el **dia 6**, ens vàrem reunir per celebrar l'eucaristia i per rebre la cendra de mans del Sr. Rector, el qual, abans de la missa, ens va exhortar a viure de manera més conscient i evangèlica aquesta quaresma.

El **dia 7 de febrer** va presidir la seva primera eucaristia al Seminari Mn. Carlos de la fuente.

El **dia 13 de febrer** ens va visitar el P. Pablo Seco, sacerdot de la diòcesi d'Alcalà d'Henares, missioner de l'IEME, el qual va participar en l'eucaristia i, després, ens va fer una xerrada entretinguda, on ens mostrà de manera clara què és la missió i com hi participen els sacerdots diocesans.

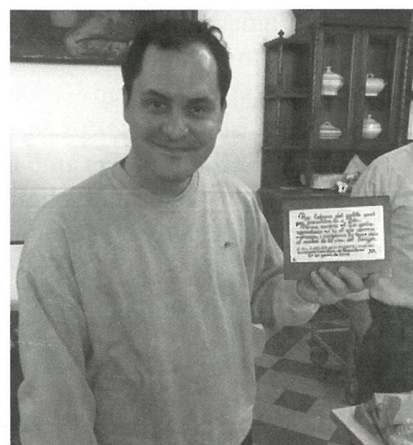
Al Seminari, cada mes tenim un cap de setmana de recés espiritual. Aquest mes es va escaure els **dies 15 i 16**. Vàrem marxar a Rubí el divendres a la tarda i vàrem tornar el dissabte a la tarda. Predicà el salessià P. Francesc Riu. Aquests moments de silenci i d'oració ens permeten agafar forces per continuar endavant.

El **dilluns, 18 de febrer,** va presidir la seva primera eucaristia al Seminari Mn. Gabriel Carrió. El testimoni que donen els nostres antics companys, avui preveres, també és un alicient a la nostra vida vocacional, alicient i testimoni que també ens brindà l'escultor Etsuro Sotoo, el qual realitza la seva feina escultòrica a les façanes del temple de la Sagrada Família. És tot un testimoni de conversió.

Recés predicat pel P. Francesc Riu

Inauguració de la pintura del Beat Josep Casas

Comiat de les Gnes. Carmelites

El record de la primera Missa

Mirant d'adquirir algun llibre

Visita al taller d'Etsuro Sooto a la Sagrada Família

Mons. Ramon Daumal i Serra

In memoriam

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Ha mort en la pau de Crist, el dia 10 de febrer, als 95 anys de vida cristiana i 39 de ministeri episcopal. Va ser enterrat humilment i amb austeritat amb l'hàbit cartuixa i sota la terra nua en el cementiri de la Cartoixà de Santa Maria de Montalegre, a Tiana, prop de la seva Badalona natal.

En paraules del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona: "Li agraïm el seu servei constant, generòs, preciat i fidel a l'Església, a la Diòcesi i al País durant la seva llarga vida i durant el seu ministeri presbiteral i episcopal". Que descansi en pau

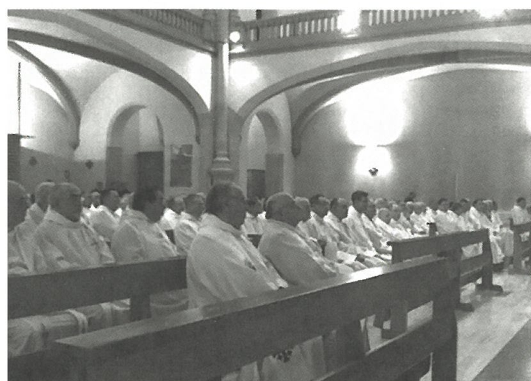
UNA FESTA ECLESIAL

IV Jornada del Clergat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa en el Seminari Conciliar de Barcelona

El divendres, 4 de gener de 2008, els bisbats de Sant Feliu, Terrassa i Barcelona van celebrar, a casa nostra, en el Seminari Conciliar de Barcelona, la IV Jornada del clergat i seminaristes de la província eclesiàstica de Barcelona. Quin do de Déu!!

Aquesta trobada tradicional (que arrenca dels temps del cardenal Jubany) té un caràcter de festa eclesial i de comunió dels presbiteris de la província i dels seus pastors, preveres i diaques. Enguany, a més, comptava amb un afegitó, un motiu d'acció de gràcies: la recent beatificació del màrtir seminarista Josep Casas Ros, el 28 d'octubre de 2007, juntament amb 497 màrtirs més de la persecució religiosa del segle XX a Espanya. I certament va ser un goig poder celebrar-ho en el mateix seminari on va estudiar el nostre estimat beat.

Després de la pregària de l'hora menor, va fer la salutació i la presentació, el cardenal Lluís Martínez Sistach, el qual va voler recordar el beat que va residir, estudiar i pregar al mateix lloc on ens trobàvem reunits, al mateix Seminari. Per això va engrescar a realitzar una pastoral vocacional entusiasmada, i seguint el que recull el Concili Provincial Tarraconense, que "tot jove cristià s'hauria de plantejar, almenys una vegada a la vida, si Déu vol que visqui la seva vida cristiana com a sacerdot". Cal l'ajut d'un sacerdot, dels pares, d'un catequista, a fi que es plantegin el camí vocacional.

Els sacerdots durant l'Eucaristia

Un "obsequi de reis" va ser el comptar amb la presència i les paraules de Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola. El bisbe va agrair repetidament la invitació i va presentar-nos la seva ponència: "la situació actual dels preveres a la llum dels deixebles d'Emaús" (ressò de la carta apostòlica de Joan Pau II, *Mane nobiscum Domine* escrita per a l'any eucarístic de 2004).

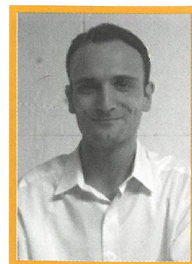
> "La desesperança es venç en contacte amb el Messies crucificat i ressuscitat"

Mons. Ricardo Blázquez va explicar que, davant de les dues formes de creu del ministeri: el desinterès i la fredor en relació amb la vivència religiosa, i la feblesa institucional i la fragilitat de l'Església en la societat actual, cal que "visquem tots nosaltres el nostre camí d'Emaús amb dignitat cristiana i apostòlica", ja que "Déu és el Senyor del temps i de la història, de les edats de l'home, de les etapes de la història salvífica i només Ell té a les mans la decisió de com i quan va intervenint". I continuant el fil del relat, va dir que presenta un canvi d'escenari, un ambient litúrgic, on es reconeix Jesús Ressuscitat. L'Eucaristia és el lloc primordial on es redescobreix i reconeix el Senyor. I aquí rau la importància del precepte dominical, la trobada eucarística amb el Senyor i l'assemblea per salvaguardar la vida dels cristians. I vet ací el missatge d'esperança. La "desesperança es venç en contacte amb el Messies crucificat i ressuscitat," ja que l'Església ha nascut d'aquesta esperança que no és il·lusa si no que compta amb la creu del Messies.

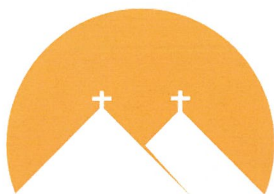
Després de la ponència es va celebrar l'eucaristia a la mateixa capella del Seminari: la va presidir el cardenal Lluís Martínez Sistach i van concelebrar el bisbe Mons. Ricardo Blàzquez i els bisbes i preveres de la província eclesiàstica.

En l'homilia, Mons. Blàzquez va subratllar que "Crist és el rostre humà del Pare i el rostre diví de l'home". Al final de la Missa es va beneir la pintura del beat Josep Casas Ros, obra de Joan Torras i Viver. Així mateix, els familiars (els dos germans i nebots, i renebots) i alguns afortunats (entre d'altres els seminaristes) vam reviure l'experiència de la proppassada beatificació. L'autor ens va explicar el que reprodueix la pintura del jove seminarista. El fet d'aparèixer dempeus fent un pas endavant, és un signe d'anar a l'encontre del Senyor. El braç dret estès, amb la mà oberta és un senyal de testimoni i d'ofrena de la seva vida a Déu. El rostre és serè i somrient. A la mà esquerra duu uns llibres daurats que representen la saviesa. El color porpra pàl·lid i la palma de fons del retrat evoquen el martiri. Ara, el retrat es troba penjat a la capella del Sant Crist, just davant el retrat del rector i màrtir el beat Josep Maria Peris.

Després del Virolai vam disposar-nos a acabar la festa tot compartint fraternalment la taula en el menjador del Seminari.

Eduard de Ribot Martínez
5è de Teologia

Seminari Conciliar de Barcelona

JORNADA DE PORTES OBERTES

Dissabte, 8 de Març de 2008

DESCOBREIX COM I ON ES PREPAREN ELS NOUS CAPELLANS

17:00 - 19:00 Visites guiades a l'edifici per part dels seminaristes
Espai per als joves
20:00 Eucaristia i Vetlla de pregària
21:30 Refrigeri

C/ de la Diputació, 231 - Tel. 93 454 16 00

LA NOVETAT DE LA CRIDA DE JESÚS

Les primeres inquietuds vocacionals van aparèixer quan tenia 15 anys; em va interpel·lar un testimoni d'un missioner franciscà sobre l'encontre que havia experimentat amb la persona del Crist . En aquell moment participava en un grup de joves a la meva parròquia, a Equador.

Fins als 15 anys vivia una vida de fe que em va inculcar la meva família, on l'eix de la pregària familiar era la pregària del Rosari. Quan vaig dir als meus pares que volia ser sacerdot, no s'ho van prendre seriosament. A partir d'aquell moment, es van donar circumstàncies molts diverses que em van portar a allunyar-me de la fe cristiana.

En aquesta etapa de la meva vida, tot per a mi era una rutina: anava a missa, em confessava. Fins i tot portava una vida molt desordenada. No obstant això, va ser en aquesta etapa quan em vaig interrogar pel sentit de la meva vida: no podia ser que la vida fos una rutina, que tot passés i no deixés empremtes. Volia emprendre un camí que li donés sentit a la meva vida: una bona carrera, casar-me, tenir fills...

La idea de ser sacerdot em tornà a venir, però jo la rebutjava. Volia deixar enrere aquesta inquietud de ser sacerdot, però al mateix temps la inquietud creixia més. Estic a quart curs de Teologia, i puc afirmar amb tota certesa que la crida de Déu es va intensificant cada vegada més en la pregària (un encontre personal amb Jesucrist), i es materialitza en les activitats parroquials, en el dia a dia. Puc sentir la presència de Déu que em crida a deixar-ho tot per seguir-lo

La pregària és l'aliment del cristià per omplir-se de Jesucrist i poder anunciar-lo com el nostre Senyor i Salvador. És la pregària la que ens fa descobrir que totes les nostres activitats tenen un sentit, no en elles mateixes, sinó pel fet que serveixen per portar les persones a l'encontre personal amb el Crist. La meva vocació ha estat molt marcada per la devoció mariana, especialment per la pregària del Rosari, que l'he resat en família des que tinc ús de raó. La riquesa d'aquesta pregària rau en redescobrir la bellesa que té, ja que és una pregària que ens ajuda a contemplar el misteri de Crist de la mà de Maria.

Si no tenim una vida d'oració, difícilment podem veure en les nostres activitats la presència de Crist. Jo ho comparteixo com una experiència personal, que m'ha portat a donar importància a la pregària intensificant-la, tant la pregària personal com la comunitària. Una vegada, uns nens de catequesi em va preguntar per què volia ser sacerdot, i espontàniament els vaig respondre: per seguir més de prop Jesús. Ara veig que aquesta resposta estava plena de sentit, ja que Jesús cridà els seus primers deixebles perquè estiguessin amb Ell, però després els va enviar a anunciar la Bona Nova per tot el món. Ara veig que si no tenim un encontre personal amb Jesús, difícilment el podrem anunciar.

Potser hi haurà molts joves que s'interroguin per si el Senyor els està cridant a servir-lo com a sacerdots. Jo els animo a no tancar-se a la crida de Déu. Si Ell ens crida, Ell mateix ens posa els mitjans per descobrir-lo, però hem d'obrir els ulls del cor per poder escoltar la seva crida. En el meu camí vocacional, el Senyor, hi ha posat moltes persones per descobrir la seva crida: la meva família, els meus amics, sacerdots... I he pogut trobar el veritable sentit que em dóna força per seguir endavant: servir Crist servint els germans. Aquest camí dóna una novetat a la meva vida, que és la novetat del Crist, de l'encontre personal amb el Crist. Ja que seguim a una persona concreta: "Jesús, el Crist". És a partir d'aquesta novetat que jo no puc quedar indiferent a la realitat que em toca de viure. Aquest encontre amb Jesús és el que em porta a lliurar-me al meus germans, a veure en els altres el rostre de Crist.

José Fernando Campoverde
4T TEOLOGIA

LA VOCACIÓ SORGIDA DES DE LA PARRÒQUIA

És clar que habitualment la vocació sorgeix des de la parròquia, però a vegades també hom la rep des d'un altre àmbit, sigui una comunitat de religiosos o religioses, sigui en un moviment eclesial. En el meu cas –particularment- la meva vocació va sorgir fa una colla d'anys (malgrat la meva joventut) des del sí de la comunitat parroquial. Quan tenia set anys (ara en farà tretze!) vaig començar a fer d'escolà a la parròquia, com molts nens ho han estat i alguns ho continuen estant. La meva vida anava seguint una rutina: el "col·le" durant la setmana i el diumenge a missa. A missa perquè "tocava", no perquè hom ho sentís especialment. Però a mesura que m'anava fent gran –sobretot durant l'adolescència- m'adonava que m'agradava anar a missa, cada diumenge, però el sentiment ja no era tant el de la rutina: hi havia quelcom especial, però jo no me n'adonava, simplement pensava que m'agradava anar a missa i prou. Però veient com vivien els sacerdots de la meva parròquia de Sant Joan de Vilassar de Mar (que en aquell moment n'eren cinc!) hom s'adonà que voldria ser com ells. Per què? Perquè duien uns vestits molt bonics a missa? Potser sí, perquè la gent els veia amb ulls diferents dels altres? Potser sí, però a mesura que m'anava fent gran vaig descobrir que volia ser com ells, més aviat perquè ells actuaven en la persona de Jesús davant la comunitat cristiana. Personalment, l'escolania ha estat el meu planter vocacional, és on m'he format, en la litúrgia, sobretot. Però ja havent rebut la confirmació, el meu rector, Mn. Josep Maria Galbany –recentment traspassat-, em va dir que potser ja era hora que fes alguna altra cosa a la parròquia: ajudant de catequista de confirmació. La veritat és que la meva vocació va rebre una gran empenta. Ja no només era el "gust" per l'escolania o la litúrgia, era també el de treballar amb els joves, anunciant-los Jesucrist que els estima, i rebre una formació cristiana adequada. Pocs anys més tard se'm demana un altre servei: anar els diumenges a portar la comunió als malalts de la residència més gran de Vilassar de Mar, on hi vivia també un sacerdot ja invàlid, Mn Joan Rovira, però que fou també, amb Mn. Galbany i altres preveres, decisius per a la meva vocació. Veia el seu testimoni de fidelitat a Jesús malgrat la malaltia del pàrkinson, participant cada diumenge en la litúrgia. Fou aquest l'any decisiu per avançar en la meva vocació: entrar al Seminari per esdevenir mitjancer entre Déu i els homes, per poder acollir els germans, sobretot els més pobres i anuncianr-los que hi ha un Déu que els estima, el Déu de Jesucrist.

Ja al Seminari, vaig deixar la catequesi de confirmació per causa d'horaris, però se'm demanà un altre servei: ser monitor del nou esplai de la parròquia. Una novetat per a mi. És per a mi un gran do poder-me dedicar totalment (ho intento) als més joves i als més grans de la parròquia, sempre alimentat amb l'eucaristia, que és d'on sorgí la meva vocació. Del contacte de cada diumenge (ara cada dia) amb el Senyor, en l'eucaristia, que és, amb la pregària, el motor per a tota vida cristiana, i sobretot encara més envers els qui ens preparem per ser algun dia –si Déu vol- servidors de Crist posant-nos com a guies de la comunitat cristiana.

Josep Teixidó Cuenca
1r de Teologia

ESTADÍSTIQUES

Curs 2007-2008 (resum)

NOUS INGRESSOS

Curs Introductori	3
Altres Cursos	5

CURSOS

Etapa Introductòria	4
1r. Teologia	1
2n. Teologia	0
3r. Teologia	6
4t. Teologia	3
5è. Teologia	7
Etapa Pastoral (diaques)	16

Barcelona: 32
Sant Feliu de Llobregat: 5

NOMBRE TOTAL D'ALUMNES: 37

BARCELONA

TROBADA DE TAIZÉ A GINEBRA: UNA EMPENTA CAP AL NOU ANY!

Quina raó mou milers de joves a deixar els seus llocs d'origen i trobar-se a Ginebra per donar la benvinguda al nou any? Un *còmode* viatge en autocar? Les ganes de dormir a terra? L'oportunitat *d'anxovar-se* en un tramvia, un tren o un bus? Les llargues cues per recollir el menjar? Per fer això no cal anar tan lluny... Potser per turisme a un preu assequible? Avui dia hi ha viatges molt barats a ciutats bastant més atractives...

Llavors, per què es mouen tants joves? No ho sé. És una oportunitat de pregària, senzilla, però alhora una experiència diferent. Potser és el fet de viure l'ambient de Taizé – una petita comunitat d'origen francès que intenta viure (i pregar!) l'ecumenisme, la unitat de tots els cristians -, en una ciutat diferent. Intentar fer realitat aquella pregària de Jesús: "*Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu*" (Jn 17,21). Els qui ho proven acostumen a tornar-hi. Bé, potser "tornar ne'n" no és la paraula, perquè cada any és diferent de l'anterior... De l'arxiprestat

Grup de l'arxiprestat de la Cisa a Ginebra

de la Cisa n'érem uns 15. Ens van acollir a Lausanne, força lluny de Ginebra, i cada dia havíem de viatjar fins allà, en un tren semidirecte, durant quasi una hora! Però, tot i així, hi va haver temps per a tot: per pregar, per menjar, per conèixer la ciutat, per cantar, per fer fotos, per compartir... i fins i tot per dormir!

En tornar, la motxilla és plena de records: monuments, esglésies, paisatges... però sobretot de rostres de persones que has conegut, o retrobat. Les diferències, almenys aquells dies, es deixen de banda, i t'adones que... no som tan diferents! En la família que t'acull hi trobes la confiança en l'amor que Déu té per cadascú de nosaltres, que sempre ens acompanya, però no sempre som capaços de veure. El món sembla una mica més petit, el cor es fa una mica més gran, i la il·lusió, renovada per treballar per la pau... de la mà de Déu.

Miquel Álvarez Rodríguez
Etapa Pastoral

SANT FELIU DEL LLOBREGAT

El bisbe Agustí amb els seminaristes de Sant Feliu

TROBADA DE SEMINARISTES

El passat 21 de desembre va tenir lloc una trobada d'intercanvi i comunió del bisbe Agustí amb els cinc seminaristes de la diòcesi: Francesc Camón, Sanyika Benarik, Francisco García, Agustí Roig i Mn. Jordi Tres.

En primer lloc, vam resar vespres amb la comunitat de clarisses de la Divina Providència de Vilanova i la Geltrú. Tot seguit, les monges en obsequiaren amb un berenar amb flams i pastes, d'elaboració pròpia. Vam conèixer el testimoni de la comunitat, que és al mateix temps de clausura i també de vida activa, ja que tenen un col·legi. Tot seguit ens vam traslladar a Sitges, a la rectoria de la parròquia de sant Bartomeu i santa Tecla, on hi vam sopar. Vam escoltar el testimoni del rector, Mn. Josep Nicolau, que ja ha complert les noces d'or sacerdotals. Les seves vivències van ser molt interessants. També ens va parlar Mn. Àlvar Pérez, vicari parroquial i actual delegat diocesà per a la causa dels màrtirs. Ens va informar sobre la vida d'alguns màrtirs, entre ells la del Beat Josep Casas i Ros, seminarista màrtir de Barcelona.

Francesc Camón
5è Teologia

25 ANYS D'HISTÒRIA AMB PORTAL OBERT

PRESENTACIÓ DEL SUPLEMENT DEL 25È ANIVERSARI

Arribem, amb aquest, als 25 anys de vida del nostre benvolgut "Portal Obert" i calia celebrar-ho. Ho fem humilment, com correspon a l'estil de la publicació, però amb goig i autoestima. Principalment per dues raons: perquè té molt de mèrit la continuïtat de la revista al llarg d'aquests anys i perquè ha estat un testimoni fidel de la historia viva del Seminari en tot aquest temps.

Grup rere grup, els seminaristes s'han anat passant el testimoni de fer-se càrrec de la revista i mai no ha estat fàcil de dur aquesta empresa endavant. Els estudis, les activitats diàries, les novetats de la vida quotidiana, les feines pastorals dels caps de setmana... omplen la nostra vida del seminari i sempre ha suposat un esforç gran dedicar temps a la revista. Però sempre l'hem trobat, perquè sabíem que formava part de la vida del Seminari i era important donar a conèixer la nostra vida a través d'aquest mitjà. I tots els seminaristes han estat conscients d'això. La revista va començar per iniciativa dels seminaristes com una publicació seva, però aviat es va constatar que podria fer un servei més gran posant-se al servei de les relacions exteriors del Seminari i de la pastoral vocacional presbiteral, en definitiva, de l'Església de Barcelona. L'objectiu era arribar a tota la diòcesi i conscienciar tothom que la causa del Seminari és la causa de tots, perquè ens calen pastors per a les nostres comunitats i pastors que estimin l'Església i la nostra terra. Per això calia buscar i animar els benefactors, implicar els mossens i les comunitats parroquials o de religiosos i religioses, i la revista ha estat una bona eina de comunicació per a aquest fi.

En tota aquesta operació de sensibilització hem de recordar la tasca dels dos rectors: Mn. Ramon Prat, que descansi en pau, i Mons. Joan Enric Vives, actual bisbe d'Urgell, que, respectivament, van engegar i aportar canvis qualitatius en la confecció i distribució de la revista. També fem present al sempre estimat Mn. Eusebi Mansilla, artífex de la xarxa de benefactors que han donat suport al seminari i a Portal Obert. En aquest sentit, l'etapa dels rectors Mn. Ramon Corts i de Mn. Francesc Prieto, amb la inestimable direcció de Mn. Manuel Coronado, han suposat la consolidació de la publicació trimestral de la revista.

En les pàgines que segueixen hem recollit una sèrie de testimonis dels seminaristes que han participat en els consells de redacció de la revista en diferents períodes d'aquests 25 anys i que ens relaten aspectes dels diferents moments pels que ha passat la revista i el que ha suposat en les seves vides. Però no vull deixar de recordar, entre els seminaristes, als qui heu fet un sobreesforç posant-vos al davant de la revista i deixant-hi la pell, sacrificant temps lliure, hores de son i d'estudi perquè es pogués editar i sortir a temps. Amb emoció, perquè he estat testimoni d'aquesta història, no vull deixar d'anomenar en primer lloc els iniciadors: Mn. Manuel Coronado, Mn. Valentí Alonso i Mn. Ramon Octavi; però també els qui la vau continuar amb esforç i dedicació, especialment a partir del temps de consolidació com a revista del Seminari: Mn. Ramon Mor, Mn. Josep Torrente, Mn. Bruno Bérchez...

A tots vosaltres, a tots els seminaristes que hi heu col·laborat, als diferents equips de formadors que l'heu animat, als benefactors que li heu donat suport..., us donem les gràcies i us dediquem aquest aniversari perquè creiem que l'esforç ha valgut la pena i que ha donat fruit. L'aniversari i la revista és vostra! Bon aniversari!!!

Mn. Andreu Oller
Director de la revista

ELS ORÍGENS (1984-1990)

Qui ho diria!

Doncs sí, qui ho diria! Qui diria que aquella revista que va començar modestament el mes d'abril de 1983 arribaria als 25 anys de vida!

Fou el mes de març d'aquell mateix any quan se'm va ocórrer la idea de fer una revista per tal de comunicar-nos entre els seminaristes i així d'aquesta manera conèixer-nos una mica més.

Ho vaig proposar als companys de la comunitat del Convictori i els més joves (Valentí Alonso, Josep Maria Turull...) es van sumar a la idea. Ho comentàrem amb Mn. Ramon Prat (acs), el rector d'aleshores, i ens va animar molt, i fins i tot ens dedicà la primera editorial.

El primer número va veure la llum el mes d'abril i fou senzill, només 4 exemplars (dos per a la residència del Convictori i dos per a la residència de la Sagrera). Després d'aquell primer número n'anirien sortint de nous cada mes.

Encara recordo la primera reunió de l'equip de redacció: quin nom li posem? com la fem? com la financem?... Els qui assistírem a aquella sessió ens convertírem en el primer consell de redacció de Portal Obert i es va proposar aleshores que jo en fos el director. Vaig dirigir la revista durant els seus quatre primers anys de vida. Va ser una experiència realment apassionant, ja que, en començar del no-res, cada número era tot un repte i una superació.

Decidírem publicar-la mensualment i, unes vegades millor, altres pitjor, sempre va anar apareixent. Va anar creixent lentament però sostingudament. De quatre exemplars de tirada (dos per residència de seminaristes) vam arribar a passar dels 200. Nosaltres mateixos la veníem als companys, als professors de la Facultat, a les parròquies, etc.

Després de quatre anys, vaig passar el testimoni de la direcció de la revista al Valentí Alonso, i altres seminaristes nous s'hi van anar incorporant.

Portal Obert, en aquell temps, va sorgir com a revista dels seminaristes i, al llarg dels anys, es va anar convertint en el que és avui: el vehicle d'expressió del Seminari, la seva revista oficial.

Certament els camins del Senyor són inescrutables i l'any 1998, el llavors Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, em va nomenar formador del Seminari. I vet aquí que novament se'm va encarregar la direcció de Portal Obert, juntament amb un grup de seminaristes.

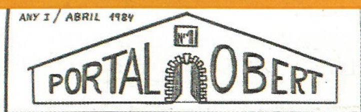
Temps nous, idees noves: canvi d'impremta, de format (dues tintes, portada a color...), una periodicitat trimestral consolidada i quelcom molt important: fer extensiva la revista a molta més gent (parròquies, subscriptors, bisbes, amics del Seminari...), arribant en algunes ocasions als 4.000 exemplars.

Ha estat una satisfacció i un honor el fet de poder estar en dues èpoques diferents de Portal Obert (com a seminarista i com a formador). En cap de les dues etapes ha estat fàcil, però sí molt enriquidor i, sobretot, gratificant. He pogut constatar com la revista s'ha convertit en quelcom familiar per a tothom: seminaristes, formadors, preveres... i per a tots aquells que estimen el Seminari.

Podria escriure molt més sobre els onze anys que vaig estar al capdavant de Portal Obert, vivint la seva elaboració d'una manera directa, però no és ara el moment. Només vull desitjar a l'equip de formadors actual i a tots els seminaristes que participen en la confecció de Portal Obert els millors auguris per al futur. Que la revista segueixi creixent i sigui essent allò que és i per al que es va crear: un vehicle de comunicació i de germanor entre seminaristes i a la vegada una finestra d'informació del Seminari per a tots aquells que l'estimen.

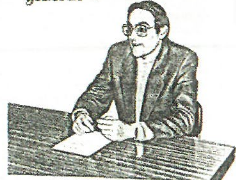
Que puguem seguir gaudint de Portal Obert molts anys més.

Mn. Manuel Coronado

El bateig de la criatura

Ens deia un nostrat i recordat professor de la facultat de Teologia: "el nom no fa la cosa", i nosaltres vàrem voler que el nom fes la cosa. Així, aquella tarda en la reunió fundacional de la revista, sense estalviar la pertinent "pluja d'idees", vaig etzibar uns mots que van quedar sobre la taula. Eren dos mots corrents, potser fins i tot vulgars. No tenien nivell universitari i menys teològic. Però en pronunciar juntes aquestes dues paraules van prendre sentit i, encara més i, sobretot, van donar sentit a la nostra naixent publicació: Portal Obert.

No era una porta, proposàvem un "portal". Quina ambició!, enteníem que a l'edifici del seminari, (que, en aquella època, s'anava restaurant poc a poc), s'hi entrava per la porta gran, que és un gran portal. Però, oh paradoxa, en plena època del "rottring" per fer dissenys gràfics i amb una màquina d'escriure portàtil varem llençar-nos a portar un nom que ara serveix per identificar aquells espais a Internet que hostatgen infinitat de continguts: un **portal**. Ves per on, nosaltres ja ho érem, això sí, analògic, no pas digital.

Però, a més, el portal el vàrem voler **obert**. El Seminari és lloc de pas, un autèntic portal de la diòcesi (en aquell moment un i únic) per entrar i per sortir. La "veu del Seminari", Portal Obert, havia de fer-se sentir per fer entrar dins d'aquelles parets, (en aquell moment hi havia un autèntic mur de pedra encerclant l'edifici) l'alè més fresc de la vida social, ciutadana, cultural i, evidentment, eclesial. I la veu del Seminari, Portal Obert, havia de fer arribar a la societat, al carrer i a l'Església, a la qual anàvem a servir, un glop d'aquella aigua viva de sentir-nos cridats per l'Amic i que portàvem dins barrejada amb la gran il·lusió de començar el nostre projecte com a treballadors de la vinya del Senyor.

En definitiva, el nom que portàvem ens condicionava a nosaltres i nosaltres condicionàvem el nom que ens havíem posat. Una de tantes simbiosis de les quals uns i altres n'hem sortit guanyant. Amb agraïment per aquells anys de creixement en llibertat per arribar a ser tant oberts com el portal ens va deixar.

Mn. Valentí Alonso i Roig

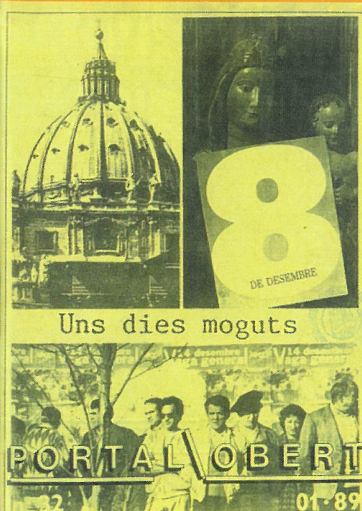
La revista dels seminaristes

Quan vaig entrar al Seminari, PORTAL OBERT era la revista "dels seminaristes", amb uns mitjans tècnics molt precaris (fotocòpies, màquina d'escriure i titulars retallats i composats manualment), era un butlletí pràcticament intern. En el meu primer hi any vaig col·laborar amb alguns articles espontanis, i el segon any em vaig incorporar a la redacció, posteriorment en vaig ser el director i és el moment on es va donar un gran gir a la publicació: va deixar de ser la revista "dels seminaristes" per ser-ne "l'oficial del Seminari". Vam començar a fer millores tècniques i a ampliar l'edició d'uns cent i escaig exemplars a vora dos mil.

Agraeixo a Mn. Ramon Prat (a.c.s) llavors rector del Seminari, la confiança que va posar en mi, per tal d'encapçalar el projecte de renovació de la revista. Tot i ser l'òrgan oficial del Seminari va accedir a què la continuéssim dirigint els seminaristes, sempre amb la supervisió d'un formador del Seminari.

En aquell moment, PORTAL OBERT era gairebé mensual i era molt laboriosa la seva composició. Només als meus darrers números com a director es va incorporar l'ordinador i el color (només portada bicolor), però aquella experiència la vaig viure amb molta il·lusió, vaig descobrir el cuc dels mitjans de comunicació i, gràcies a allò, avui hi estic ben implicat des de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel.

Mn. R. Octavi Sánchez Valero

LA CONSOLIDACIÓ TRIMESTRAL: NADAL, SANT JOSEP I FINAL DE CURS (1990-1992)

El curs que vaig ingressar al Seminari, 1991-1992, hi havia força canvis. Tot just s'estrenava Mn. Joan-Enric Vives com a rector, amb nou equip de formadors i director espiritual. Era l'any de les Olimpíades, i l'enrenou i l'optimisme es palpaven arreu, també al Seminari.

El rector va decidir reprendre una revista del Seminari que ja s'havia estat fent temps enrere, però que havia interromput la seva edició. S'havia de reinventar! Una petita colla de voluntaris ens vàrem engrescar en tirar-la endavant. En el meu cas, encara estudiant de Periodisme com era, semblava obligada la participació. La primera tasca va ser fer un nou "logo", i pensar bé els continguts: havia de ser transparent, sense gaire càrrega ideològica, amb especial atenció a la vida real dels futurs preveres en els seus anys formatius. No faltaren crítiques, però les assumíem amb optimisme, i acollíem allò que d'edificants aportaven al funcionament de la revista.

Decidírem donar-li un nou format, i fer una tirada en dos colors. Els mitjans materials eren molt elementals: passàvem els escrits i un cert disseny a l'impressor, que li donava el format definitiu. Els ordinadors del Seminari eren molt rudimentaris, i no teníem experiència en disseny. Va ser una mica més endavant que en Ramon Mor s'encarregà del disseny, donant-li un format que va definir la revista durant una colla d'anys.

Des del principi érem conscients que el "Portal Obert" havia de ser com una finestra del Seminari. Servia no només per donar a conèixer les nostres activitats, sinó que també podia ser una eina al servei de la pastoral vocacional, i per això no volíem deixar de donar-li un to testimonial.

L'experiència va ser molt bona. El treball en equip dels redactors de les diferents residències del Seminari, aconseguí donar-li un to plural, plasmar per escrit experiències i testimonis, innovar, arriscar, assumir el compromís de donar un rostre públic al Seminari que fos atractiu... m'ajudaren personalment –i penso que també als altres companys- a sentir aquells anys de formació com una veritable preparació per a la cada vegada més propera incorporació al presbiteri diocesà.

Mn. Homer Val

Quan un entra al Seminari, ho fa ple d'il·lusió i amb ganes de participar en tot el que comporti aquesta nova etapa de la seva vida. Això és el que em va passar a mi quan, al poc temps de ser-hi, se'm va demanar de col·laborar amb el Portal Obert. En aquell moment el director era el Ramon Octavi Sànchez, i els que portaven la revista tenien ganes d'incorporar saba nova. En el meu cas, suposo que hi va influir el fet de tenir afició per escriure, i els meus coneixements de català.

Així, el gener del 1990, tres companys del curs introductori entrem a l'equip de redacció com a "adjunts" i, personalment, vaig continuar col·laborant-hi fins al 1992 com a corrector i coordinador de la residència del Convictori.

Aquells van ser uns anys de canvis, dels quals, evidentment, el Portal Obert se'n va fer ressò. El primer, el nomenament de Mons. Ricard Maria Carles com a arquebisbe de Barcelona, el març de 1990, en substitució del cardenal Jubany. El segon, el nomenament de mossèn Joan Enric Vives com a rector del Seminari, juntament amb el seu nou equip de formadors, en substitució de mossèn Ramon Prat.

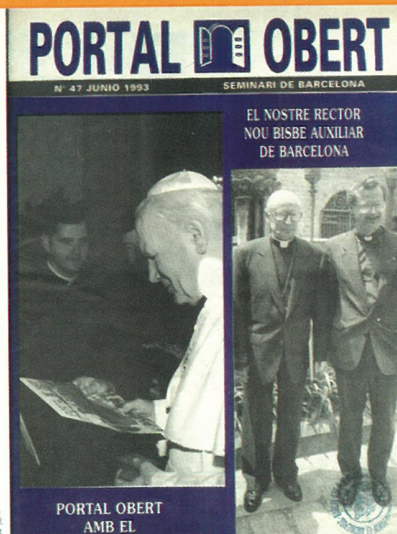
Un altre element de canvi va ser la mateixa concepció del Portal Obert, que en aquells anys va passar de ser la revista dels seminaristes (amb una gran quantitat d'aportacions del que en diríem d'*opinió*) a ser la revista *oficial* del Seminari. Aquesta evolució, lògicament, va comportar alguns conflictes dels típics entre alumnes i superiors.

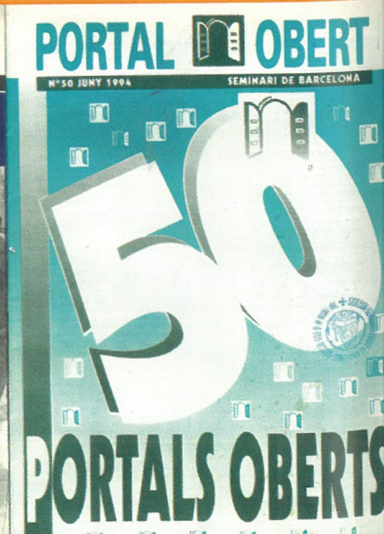
I, evidentment, les millores tècniques, que van anar fent la revista cada vegada més digna i presentable. Tot plegat, una experiència de la qual guardo un bon record dels meus primers anys de Seminari.

Mn. Xavier Aymerich i Miñarro

L'ARRIBADA DE LA IMPREMTA I DEL DISSENY (1992-1997)

Nits de treballs i alegries

Jo venia del món del disseny i de la informàtica incipient, i entrava al Seminari amb moltes ganes de fer coses. A l'hora de repartir serveis i tasques vaig veure que podria aportar alguna cosa a la nostra revista. Ho vaig captar de seguida, el Portal Obert necessitava una presentació més atractiva -aquesta era la meva intuïció-. El contingut podria ser el mateix, però el continent havia de ser més atractiu. Els articles, ara amb un caire més institucional, havien de ser més participats. Recordo que, al principi d'aquesta etapa, ningú no volia escriure res, al·legant de tot: manca de temps, manca de llibertat a l'hora d'escriure articles... excuses!, -em deia a mi mateix-, si la revista tingués un disseny més acurat, més modern,... Les imatges eren encara molt difícils i el color impensable, però almenys els articles haurien d'estar ben presentats i per a subratllar més la imatge que la nostra tasca era un servei i no una plataforma per fer mèrits. Vaig decidir pel meu compte de no posar mai els noms de l'equip de redacció i així donar més relleu als noms dels col·laboradors. Les nits que em vaig passar treballant al Convictori de les Corts, primer, i a la residència de la Sagrera, això sí, sempre acompanyat i amb el suport de Mn. Joan d'Arquer i després també per Mn. Custodi Ballester! Combinar els estudis, el Portal Obert i altres coses, juntament amb les meves entrades i sortides de l'Hospital no era fàcil, però els formadors van ser sempre molt comprensius i molt tolerants. Amb els companys sempre recordàvem amb afecte les "esbroncades" més o menys afectuoses de Mn. Gaspar Móra, que dormia, o al menys ho intentava, en l'habitació del costat a la redacció de Portal Obert: ¿quantes vegades, a les tantes de la matinada, havia entrat i ens havia implorat que acabéssim d'una vegada la feina? Si sabés les ganes que teníem nosaltres d'acabar-la entre talls de corrent, errors d'impressora i els nervis per poder enllestir a l'hora, mentre fèiem el què podíem per presentar-nos a l'examen de torn! La veritat, algunes vegades enyoro aquells dies... espero que vosaltres, seminaristes i formadors que seguiu en el projecte, també ho pugueu dir algun dia.

Mn. Ramon Mor Balaguer

A partir del curs 1992-1993 Portal Obert va començar a editar-se amb més coneixements i possibilitats tècniques.

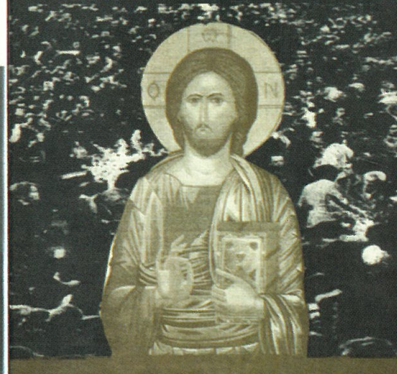
D'una banda, el que permetien els ordinadors d'aquell moment. Cal tenir en compte que estem retrocedint 17 anys en el temps dels avenços informàtics. La compaginació va passar a fer-se tota a la pantalla de l'ordinador com si d'una revista d'alt nivell es tractés. No hi havia encara aquest sistema que tant es fa servir del correu electrònic i, per tant, els escrits havien de "picar-se" novament a l'ordinador. Hi havia seminaristes especialitzats en aquesta feina gràcies a la velocitat de pulsacions que tenien. Després s'hi afegien les fotografies i, simultàniament, es donava la màxima visibilitat de les dues planes enfrontades. Se cercava en tot la màxima perfecció.

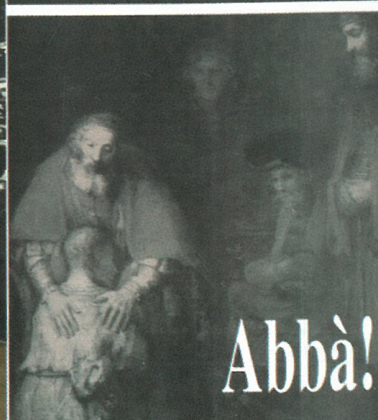
D'altra banda, el que permetien les impressores d'aquell moment. Hem de tornar a tenir en compte que el color era un luxe reservat a uns pocs privilegiats; per tant, prohibit als seminaristes i a les seves economies. El que ara imprimim a casa nostra en color i amb tanta facilitat, aleshores era només en blanc i negre. Més endavant, però, l'equip de superiors va donar el vist-i-plau perquè alguna portada es fes extraordinàriament en color. Calia aleshores treballar en una pantalla i impressora, ambdues en blanc i negre, pensant i imaginant que allò seria en color.

De tot plegat, cal donar les gràcies -una vegada més- a Mn. Gaspar Mora i Bartrés que "intentava dormir" a l'habitació del costat d'on s'editava el Portal Obert. Sobretot amb l'escandalosa impressora que es feia servir. Aquelles nits eren llargues, llargues....però els esmorzars de l'endemà al Convictori un goig d'anècdotes i vibració com si de la redacció d'un gran mitjà de comunicació es tractés.

Mn. Joan d'Arquer

La revista, «oficial»

Al poc temps d'entrar al Seminari, l'octubre de l'any 1989, vaig descobrir que s'hi elaborava la revista *Portal Obert*. En aquell moment la portaven un grup de seminaristes, majoritàriament dels darrers cursos, per això va semblar ben lògic que ens proposessin a alguns dels que acabàvem d'entrar que hi col·laboréssim, escrivint alguns dels seus articles i entrant a formar part, durant un temps, de l'equip de redacció.

No recordo massa com van anar els detalls, però ben aviat es va plantejar una qüestió important al voltant de la revista, una qüestió que, de fet, marcava el futur i el tarannà de la revista: *Portal Obert* era la revista, diguem-ne, «oficial» del Seminari o bé era un òrgan d'expressió dels seminaristes?

Recordo que aquesta qüestió va durar un cert temps, fins tot amb alguna reunió un xic dura, però finalment es va resoldre definitivament assumint la primera part de la qüestió.

D'altra banda, aleshores les tècniques d'autoedició encara eren desconegudes i els mitjans tècnics eren els que eren: els articles s'encarregaven a algun seminarista, es presentaven habitualment escrits a màquina, algú altre en feia la correcció d'estil i lingüística si calia i, un cop aplegat tot, juntament amb les fotografies corresponents, es feia arribar a l'empresa que l'imprimia i que tenia la feina també de compaginar-la. Progressivament, amb l'entrada al Seminari d'alguns "manetes" en informàtica, progressivament es va anar canviant la manera de treballar. I, ara, què faríem sense ordinadors i programes d'autoedició?

Mn. Enric Termes

NOVES EXPERIÈNCIES (1997-1998)

El meu segon any de seminari es va iniciar amb un canvi en l'equip de formadors: Mn. Ramon Corts va ser nomenat rector, Mn. Salvador Cristau el director espiritual, i Mn. Joan Rodríguez el nostre formador i a la Sagrera continuava fent de formador Mn. Josep Serra.

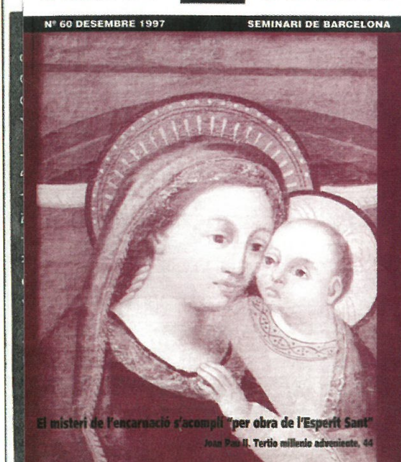
Mn. Ramon Corts tenia moltes idees i moltes ganes de fer coses, de donar un impuls al Seminari. Ell entenia que una part del temps disponible del seminarista calia que estigués destinat a potenciar el Seminari en les seves diferents dimensions. A mi em va tocar coordinar el naixement de l'espai vocacional i participar en el rellançament de Portal Obert.

Van ser dies de moltes reunions, de moltes il·lusions, de parlar amb molta gent, de demanar ajuda a diferents persones. Recordo que el disseny de la portada i del logo el va fer Mn. Joaquim Fluriach, que també ens va fer el disseny del primer fulletó de l'Espai vocacional. Vam decidir imprimir a Portal Obert en un paper de més qualitat i de maquetar la revista amb moltes més fotografies. Havia de ser una revista més visual, que entrés més pels ulls.

I després de totes aquestes decisions estratègiques era necessari omplir de continguts la revista, per la qual cosa em tocava anar de porta en porta "adjudicant" col·laboracions pel proper número de la revista. Val a dir que sempre vaig trobar una acollida molt positiva. Encara que ens donés una mica de feina, tots ens estimàvem la revista com una cosa molt nostra.

Mn. Francesc Jordana Soler

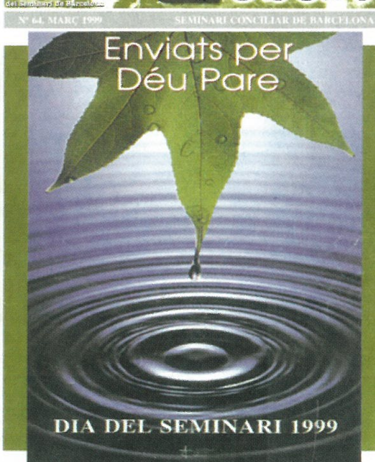

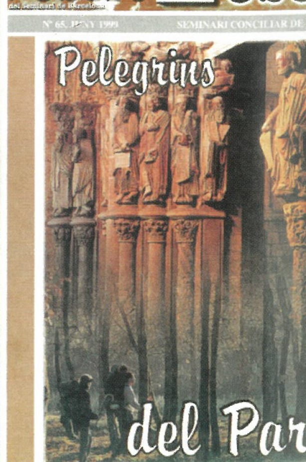

L'ARRIBADA DEL COLOR I DEL FOTÒGRAF "PROFESSIONAL" (1999-2002)

Les hores de son o el Portal Obert

Responent a la invitació que m'ha fet el Seminari de Barcelona, començo dient que vaig participar a la revista del Seminari de Barcelona en dues etapes. La primera s'inicia l'octubre de 1994 quan, en començar el meu procés de formació, l'aleshores rector del seminari, el bisbe Joan Enric Vives i els meus formadors, em van encomanar la memòria fotogràfica de les activitats del Seminari, aprofitant la meva afició i coneixements; etapa que va allargar-se fins al dia abans de la meva ordenació.

La segona etapa, sobreposada a la primera, s'inicia el curs 1997-98, quan m'incorporo al consell de redacció i començo a fer el tancament de l'edició, i, un curs més tard, la maquetació. Sense una formació específica en periodisme, vaig aprendre per la via pràctica tot un grapat de qüestions de mètode, de contingut i de tècniques (algunes relacionades amb les noves eines informàtiques) que van permetre un salt endavant del Portal Obert: aviat s'hi va incorporar el color i una impressió més acurada; excepte la impressió, ara fèiem al Seminari totes les etapes de la revista.

Com ho valoro? La cara de la moneda era l'entusiasme que tots plegats hi posàvem: la revista era reflex de la il·lusió i ganes de comunicar l'experiència personal i única de sentir-se cridat al ministeri, viscuda en primera persona i en els companys. La creu era, fonamentalment, l'escurçament de les hores de son, que en períodes crítics de tancament podien arribar a les tres o quatre hores.

Tot sumat, i amb la distància del temps, un bon aprenentatge de comunicació, d'escolta d'experiències serioses i ben diferents de la meva, i finalment, d'assumpció de responsabilitats, que malgrat avui hagin canviat molt per a mi, continuen comprometent les hores de son.

Mn. Josep Torrente

L'espai de treball

Dels meus anys de col·laboració al Portal Obert, en recordo especialment el salt que va provocar tenir un espai exclusiu per a la revista i l'equip de redacció a l'edifici del Seminari, concretament a la Comunitat de Sant Josep Oriol, tot pujant les escales. Allà teníem un ordinador, els arxius i l'espai de treball.

Com a experiència formativa per al ministeri, en valoro el treball en equip amb altres companys. Alguns no vivien a la mateixa comunitat que jo, i l'espai del Portal Obert era una possibilitat per a relacionar-me amb seminaristes d'altres cursos i comunitats.

També valoro positivament, i agraeixo, l'experiència del Portal Obert com un temps d'establir criteris, fruit de la reflexió (o del context històric que es viu), les prioritats als articles, les distribucions de les fotografies, la manera de redactar i de dir les coses...

Acabo. Sóc conscient de la responsabilitat cap a la gran família del Seminari Conciliar de Barcelona i de l'església diocesana que, amb aquest mitjà de comunicació, coneixem i ajudem a estimar encara més el cor de la diòcesi. Felicitats, i ànims, 25 més!

Mn. Carles Muñiz Pérez

NOVA PORTADA I FOTOGRAFIES A DOJO (2002-2007)

De la càmera reflex a la càmera digital

Feia el curs d'introductori i m'agradava portar la càmera a les sortides de curs i fer fotografies. En una d'aquestes sortides, van demanar-me les fotos per a l'arxiu de la revista i poc temps després, Mn. Manel Coronado, formador i director de la revista em va proposar que comencés a col·laborar amb l'equip de Portal Obert. Així va ser com vaig entrar a formar part de l'equip de la nostra publicació. Des d'aquelles sortides han passat quasi set anys i, des d'aleshores, han estat moltes les excursions, trobades, actes, celebracions i moments que he fotografiat i d'altres que he redactat.

L'etapa que vaig cobrir com a fotògraf ve caracteritzada per un pas important: de la càmera reflex a la càmera digital. Això ha suposat un canvi que es veu reflectit sobretot en la rapidesa dels revelats, el format d'arxiu i la disponibilitat en còpies. Amb la càmera reflex el treball era més lent, podeu imaginar la feinada que representava fer les fotos, portar-les a revelar, arxivar-les en còpies de paper fotogràfic, construir l'àlbum corresponent per a l'arxiu i facilitar les còpies a tots aquells que en volguessin. En ocasions, eren tantes les celebracions i les còpies que es demanaven que acabaven arribant una mica tard als interessats.

La feina era intensa, sobretot quan coincidia amb època d'exàmens. Recordo les nits que ens hem passat a la redacció treballant fins ben passades les completes. Clar, acabaven bastant tard, sobretot els dies previs al lliurament de la revista a la impremta, però malgrat la tensió dels horaris i els exàmens, en aquelles estones sempre ens van acompanyar l'alegria i les ganes de que tot sortís bé. Sempre ens va preocupar que totes aquelles persones i institucions que rebessin el Portal Obert, trobessin en la revista un format agradable que els facilités l'interès per llegir-la.

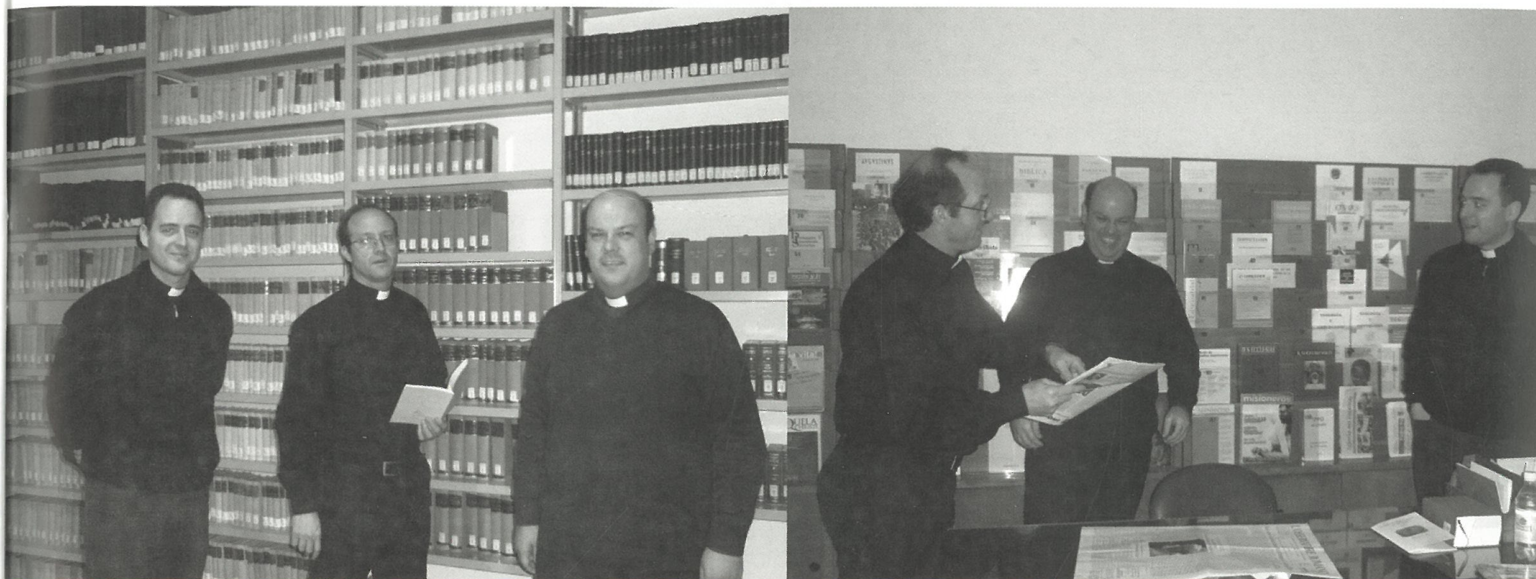
Però la tecnologia avança i nosaltres amb ella. L'arribada del format digital, ha suposat per a la fotografia de la revista un pas important. Els avantatges s'han vist reflectits en la qualitat de les imatges, en la facilitat del muntatge i en les diferents opcions que facilita el format digital i, sobretot, en els revelats i la seva distribució.

La meva experiència en la revista ha estat interessant. Certament, són moltes les hores que tots hem dedicat a la revista, i és clar, aquest era un temps que li trèiem a l'estudi o a d'altres ocupacions; però la idea de transmetre i difondre la vida del Seminari, dels seus moments, i de donar a conèixer les etapes que van configurant la formació d'un seminarista, han estat els valors més importants que m'han fet entendre aquesta tasca com un servei a l'Església.

Mn. Sergio Notó Ruiz

QUÈ SUPOSA ESTUDIAR A ROMA?

Mn. Miquel Ramon, Mn. Joan Obach i Mn. Alfred Sabaté — *Un moment de convivència*

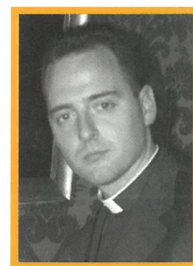
Des del passat mes de setembre sóc a Roma per fer la llicència en Filosofia a la Universitat Gregoriana. És aquesta una molt bona oportunitat per aprofundir en els estudis i viure una gran experiència eclesial. Vaig arribar amb Mn. Joan Obach, que inicia també enguany la llicència en Litúrgia al Pontifici Institut Litúrgic de Sant Anselm. Hi ha també un altre prevere barceloní, Mn. Alfred Sabaté, que ja porta un any a Roma cursant la llicència en Mariologia a la Pontifícia Facultat de Teologia Marianum.

Visc al Col·legi Espanyol de Sant Josep amb altres 95 preveres de tota Espanya. El fet de viure amb tants preveres de diòcesis diferents ja constitueix el primer enriquiment que un es troba només arribar a la ciutat. En efecte, conèixer germans preveres de les altres diòcesis espanyoles permet eixamplar l'horitzó i tenir una visió més ampla de la vida eclesial del nostre país. Cadascú estudia a una de les Universitats Pontifícies de Roma, fent alguna de les especialitats en teologia, filosofia o ciències humanes que s'ofereixen. La diversitat d'estudis que fem permet també un intercanvi molt profitós entre nosaltres. Durant els àpats o en les pauses que fem en l'estudi podem intercanviar idees o allò que ha estat objecte del nostre estudi durant el dia.

A la Universitat Gregoriana vaig a classe amb gent de tot el món. Hi ha molts preveres, religiosos i religioses joves, que són enviats a Roma a estudiar. Les aules de la Universitat reflecteixen la realitat eclesial en tota la seva universalitat. Un s'adona que, tot i les grans diferències que hi ha entre els països i les cultures, la fe en Jesucrist és quelcom que uneix els homes d'una manera tal que és capaç de relativitzar totes les altres diferències. Realment Jesucrist dóna resposta a tot anhel humà, ja que totes les cultures poden reconèixer-lo com a destí del desig de plenitud que hi ha en el cor de tot home.

Per altra banda, és un privilegi poder estar tant a prop del Sant Pare. Realment un pot sentir la seva presència com més propera, com si tots nosaltres l'estiguéssim acompanyant en el seu ministeri a través del nostre estudi i de la nostra pregària. En un context així, hom aprèn que la comunió amb el successor de Pere no és només sacramental, sinó que està impregnada també d'un sincer afecte vers la persona de Benet XVI.

Finalment, la ciutat de Roma és un testimoni viu de la història, la cultura i el cristianisme. Entre tots els monuments, catacombes, esglésies, excavacions arqueològiques i obres d'art, la tomba de Pere atrau milions de pelegrins cada any. Aquesta tomba és el testimoni mut de la fe en Crist; una fe que va dur Pere al martiri. Una fe que ens ha estat transmesa i que també nosaltres estem cridats a transmetre a les properes generacions. La fidelitat a aquesta fe i la missió de conservar-la i anunciar-la és el principal motiu dels nostres estudis a Roma.

Mn. Miquel Ramón Fuentes
Diaca

ORDENACIONS PRESBITERALS

Els nous preveres concelebrant la seva primera missa

BARCELONA

A la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, tingué lloc el vespre del dia 27 de gener l'ordenació de tres nous preveres, presidida pel Sr. Cardenal Lluís Martínez i Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada amb un elevadíssim nombre de preveres.

Els joves diaques Mn. Gabriel Carrió, Mn. Carlos de la Fuente i Mn. Joan Muñoz van rebre el do del presbiterat de mans del Sr. Cardenal en una nau plena de fidels, molts d'ells joves amics dels nous preveres.

Els ordenats són fills de la ciutat de Barcelona. Els tres continuaran el seu nou ministeri amb l'encàrrec pastoral de vicaris a les parròquies on han estat col·laborant fins ara: Mn. Gabriel Carrió, a la Parròquia de Santa Maria de Cornellà, Mn. Carlos de la Fuente, a la parròquia de Sant Miquel dels Sants de Barcelona i Mn. Joan Muñoz, a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapiscina. Enhorabona als nous preveres i a l'Església de Barcelona.

El dia 27 de gener, vam ser ordenats de preveres en Joan Muñoz i Cortés, en Gabriel Carrió i Amat i un servidor, Carles de la Fuente i Guirao.

Vam ser ordenats a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, pel cardenal Lluís Martínez i Sistach, arquebisbe Metropolità de Barcelona.

La Basílica es va omplir de gom a gom, inclòs el presbiteri. Certament, és un goig per a tots tres sentir-nos tan acompanyats en un dia que és tan significatiu per a nosaltres. No estem sols. No es tracta de nosaltres i Jesucrist "contra" la resta. Ans al contrari: nosaltres, poble de Déu, encara més vinculat a Ell, per Jesucrist. I aquest III Diumenge de durant l'any va quedar ben palès, i d'una manera molt especial ho vaig sentir en el moment que els candidats a l'orde s'estenen a terra en senyal de pregària humil mentre tothom canta les lletanies dels sants: allà estès, mentre preguem amb els altres que l'Esperit de Déu davalli sobre nosaltres.

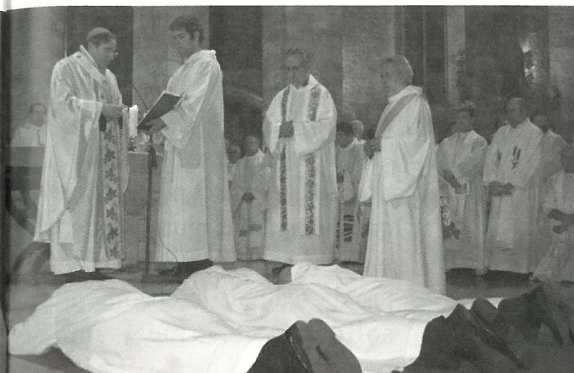
També ho vaig percebre en l'esforç de molta gent i molts capellans per poder assistir a la celebració, en la rebuda dels companys en el presbiterat amb una oberta abraçada en el moment de la pau, en tota la gent que et coneix i que va fer cua fins i tot, per a poder-te felicitar. En moments així només pots agrair, perquè és molt més del que hom pugui merèixer.

Ara ja sóc capellà i un goig profund il·lumina tot el meu interior. Entre d'altres coses, perquè després de tant de temps discernint la meva vocació, buscant què vol Déu de mi, ara estic cert de quina és la seva voluntat: que estimi Déu a través de totes les persones, i en especial en l'acompanyament de la comunitat parroquial encomanada.

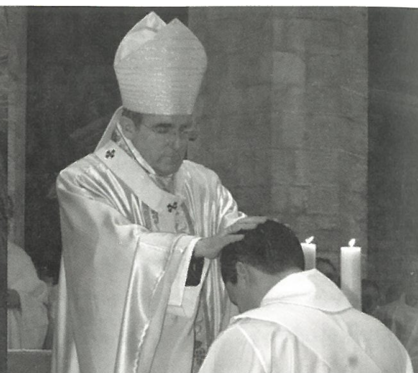
Ser capellà, més que ser la fita

Ofrena per parts dels pares de Mn. Gabriel — *Foto de grup* — *Agraïment per part de Mn. Gabri*

En el moment de les lletanies

Esplèndida vista de Santa Maria del Mar

Imposició de mans a Mn. Carles

Mn. Gabriel essent revestit

Unció a les mans de Mn. Joan

d'una etapa, és l'inici d'una altra de nova, plena del do i de la gràcia de Déu: és l'etapa de fer camí amb la gent i guiar-los cap al Crist, més encara, és l'etapa de fer camí amb la gent i amb Jesús, i de guiar el seu poble on ell vol.

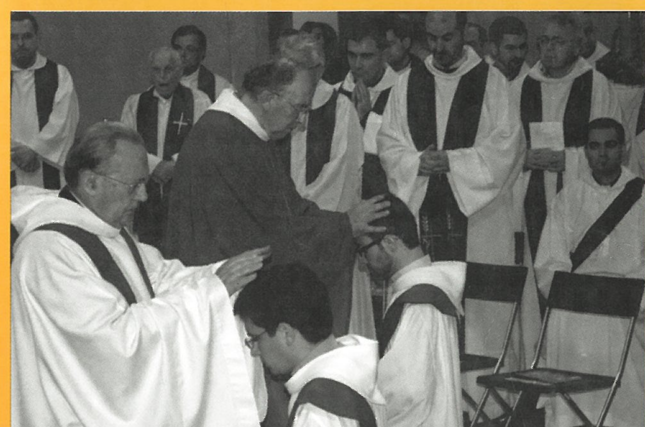
És un camí ple de reptes i de satisfaccions. El repte de viure amb Jesús d'una manera especial, com aquells dotze que va escollir ara fa uns dos mil anys; i el repte d'ajudar a què Jesús es pugui comunicar amb la resta del "poble d'Israel". Sí, és un repte; però alhora una gran satisfacció, sentir que Déu compta i confia en tu, i que no sols esteu vosaltres dos sols, sinó que molta gent escolta Jesús i et fa participar de la joia del seu encontre.

Ara hi ha tot un horitzó per recórrer, un camí ple d'il·lusions, d'esperança i de joia. Cal anar ben preparats, alimentats per la pregària i el pa eucarístic...

Déu ha equipat el seu poble amb tres nous companys de camí, perquè vagin plegats entre la gent tot cantant vers el Senyor amb cants de festa les seves meravelles que ha obrat en Jesucrist. "Celebreu el Senyor amb la lira, acompanyeu amb l'arpa els vostres cants; dediqueu-li un càntic nou, toqueu acompanyant l'aclamació" (Salm 33, 2-3); "Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en crits d'alegria. Canteu al Senyor les vostres melodies, canteu-les al so de les cítares" (Salm 98, 4-5)

Mn. Carles de la Fuente
PREVERE

Un moment de la celebració a Terrassa

TERRASSA

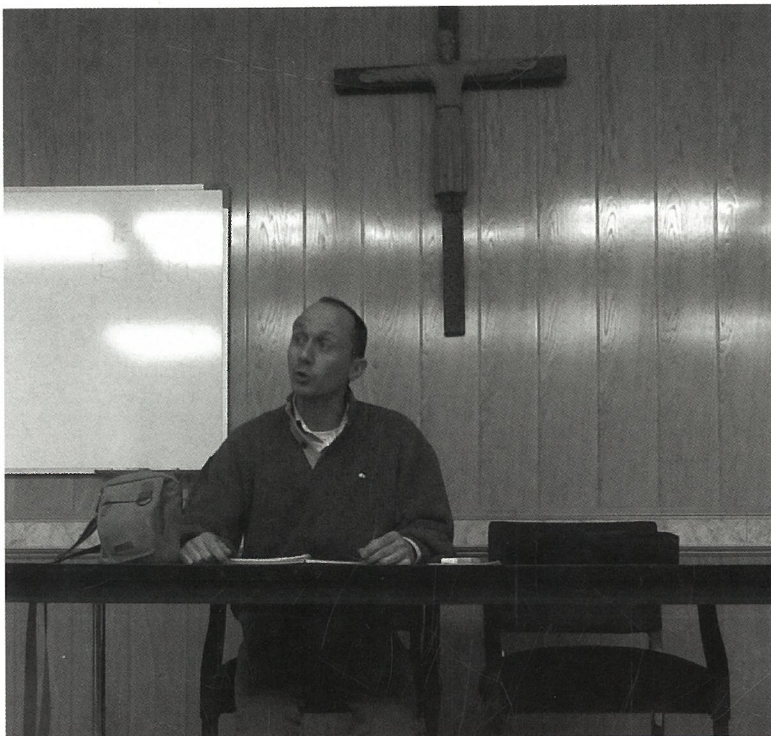
Els benvolguts companys Mn. Carles Cahuana i Mn. Josep M. Cot, van rebre l'ordenació presbiteral el diumenge, 2 de desembre del 2007, a les 18 hores, a la catedral de Terrassa de mans de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe d'aquesta Seu. Dos nous joves sacerdots que pertanyien al Seminari de Terrassa i que van fer la major part de la seva preparació en el Seminari Conciliar de Barcelona. Felicitats a vosaltres i a la diòcesi de Terrassa.

LA MISSIÓ: ACTITUD BÀSICA DEL CRISTIÀ

Fa poc va venir al Seminari un missioner de l'IEME (Institut Espanyol de Missions Estrangeres) a parlar-nos de la missió. Aquesta dimensió (no només dels preveres, sinó de tot cristià) és bàsica i configuradora del que significa ser cristià. De fet, el primer missioner va ser Crist, que va anar a anunciar al "poble que vivia en la fosca" l'amor i la salvació que Déu els volia comunicar.

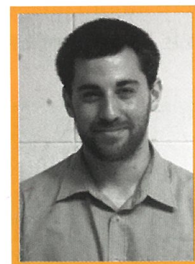
A imatge del Crist, tot cristià, i en especial els preveres, servidors i animadors de la comunitat, estem cridats a viure aquesta actitud, ja sigui aquí a casa nostra, o en terres de missió. Cal tenir present que per pobres que siguem en vocacions i amb manca de sacerdots, no s'ha d'oblidar que l'Església de Barcelona és part de l'Església catòlica (això és, universal), i que està cridada a compartir aquest do tan preciós que és el coneixement de Déu, que se'ns revela com Abbà, que dóna el seu Fill únic per nosaltres.

La missió és una vocació, i no una opció del cristià. Déu ens crida a viure la seva bona nova, i a compartir-la amb els germans. A alguns, ens crida a fer-ho amb els d'aquí, a d'altres els convida a escampar la paraula a aquells que mai no l'han sentida. No és just que ens deixem arrossegar pel criteri de la manca de vocacions, perquè cal reconèixer que, malgrat tot, aquí encara hi ha un coneixement prou estès de l'Evangeli. Per contra, encara hi ha molts milions de persones que no han sentit parlar mai de l'Abbà. I Jesús ens mostra que és donant de la nostra pobresa, que obtenim de la seva generositat. Un missioner mai no és una pèrdua per a la diòcesi, sinó una inversió. Un missioner fa que l'Església local sigui més universal, i que hi hagi més pluralitat de membres, enriquint així la pròpia realitat i creixent en solidaritat. A més, un missioner és riquesa per a la diòcesi, per la profunda espiritualitat que es viu en la dificultat de la missió "ad gentes", que nodreix aquells amb els qui es relaciona cada cop que torna. Els missioners fan que l'Església pugui ser realment Església, ja que sense missió no hi ha Església cristiana.

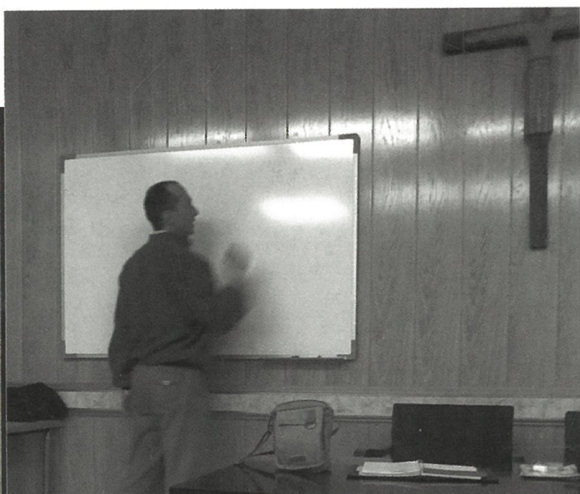

El missioner P. Pablo Seco explicant-nos el seu testimoni

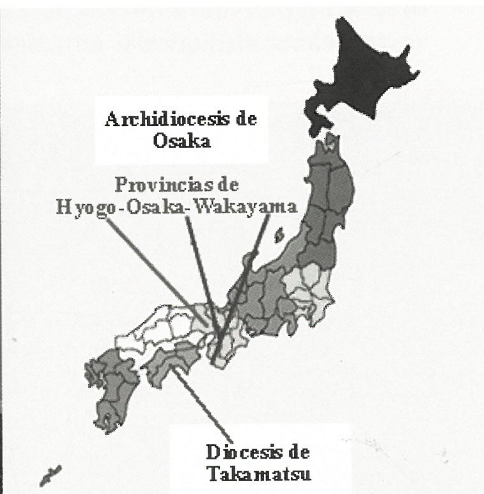
He vist força missioners en els anys en que m'estic preparant per al sacerdoci, i mai me n'he trobat cap que no fos profundament feliç (sobretot els més ancians... tots, sense excepció). I també tots ells tenen una experiència de Déu especialment profunda i encomanadissa: això és significatiu. Tant de bo que, prenent consciència de la importància de la missió en la vida quotidiana, aconseguim una vida cristiana cada cop més compromesa i feliç, en la intimitat amb el Déu que sempre es vol comunicar amb els seus fills!

Joan García de Mendoza
5è Teologia

Un moment de la xerrada

Mapa del Japó, on ha estat de missioner

ATENCIÓ PASTORAL ALS NOSTRES GERMANS GRANS

Cada cap de setmana el panorama és diferent. Suposo que per a cadascun de nosaltres, tant si som seminaristes com preveres, sempre hi ha situacions noves. Per part meva això m'ajuda, i crec que també a tots els agents de pastoral, atès que això ens permet seguir creixent a nivell de fe, d'amor a l'Església i a la humanitat.

Estic a la parròquia de Santa Coloma, a Santa Coloma de Gramenet i aquest és el tercer curs; i de veritat sembla que hagi estat allà des de fa molt més temps, perquè em sento com a casa, no només a la rectoria amb els mossens, sinó també per la gent de la parròquia que em fa sentir acollit i això potser és el millor que m'ha passat. I, a més a més, els caps de setmana es converteixen en una gran experiència; canviant, àgil, forta i molt emotiva.

Totes les meves experiències fins ara han estat molt bones, tant amb nens de postcomunió, esplai, joves de confirmació o de la coordinadora arxiprestal de joves. Però n'hi ha una que és la que més m'ha marcat: La residència de gent gran Ramon Berenguer.

Amb ancians de la residència

La primera vegada que vaig anar-hi, vaig pensar en moltes coses, en primer lloc la fragilitat de l'ésser humà, la soledat, l'amor i la misericòrdia de Déu; varen ser tantes coses alhora, sentiments descoberts... en resum, un fet impressionant. Però tot això és degut al fet de veure tants ancians, alguns d'ells malalts en el seu llit, altres en cadira de rodes, molts d'altres caminant pels passadissos i d'altres mirant fixament a través del vidre.

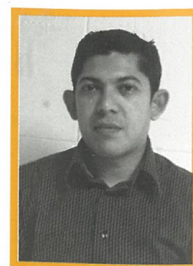
Passat un temps, vaig començar a experimentar la joia, la serenor, la paciència, la bondat que aquesta gent és capaç de transmetre i jo vaig aprendre a rebre. Més endavant, tot va ser tan recíproc que ara sóc un més de la família.

Unes àvies de la residència

Una abraçada, una carícia, un somriure, unes paraules de suport i d'esperança són les millors armes que Déu ens dóna per ajudar aquestes persones a viure el dia a dia, que sabem que en moltes ocasions no és gens fàcil.

Dono gràcies a Déu per aquesta oportunitat que m'ha donat de poder estar cada cap de setmana envoltat de tanta gent, poder gaudir de la innocència d'un infant o la gran experiència de qualsevol d'aquests ancians, que m'ajuden a sentir-me viu, estimat per Déu però, sobretot, vocacionat perquè veient Déu en ells, experimento de manera profunda que estar en aquest indret val la pena. I ben segur que és així, quan passo per les seves habitacions per portar-los la Sagrada Comunió i resar una mica amb ells i veure en els seus rostres envellits l'alegria divina, tot té sentit! Perquè la fe, encara que es tingui una llarga malaltia o molts anys de patiment, és exemplar; l'esperança, tot i tenir cent anys; i el desig de viure, encara que el company del costat es mori o visqui amb una bombona d'oxigen, és virtut; i regalar un somriure, transmetre pau, donar un petó i dir-te t'estimo malgrat estar sol en el món, és caritat.

No puc sentir una altra cosa que agraïment i joia per tots ells, els qui són aquí i els qui ja gaudeixen de la misericòrdia de Déu.

Fernando Acosta
4t Teologia

Presentació de l'encíclica *Spe Salvi* a la Facultat de Teologia de Catalunya

Els ponents de la presentació: P. Giménez Melià, Dr. Puig, Dr. Pié i Dr. Torralba

El 23 de gener passat, a la "quarta hora" de la Facultat de Teologia de Catalunya, va tenir lloc la presentació de la nova encíclica del Sant Pare Benet XVI, *Salvats en esperança*. L'acte fou presidit pel Sr. Degà de la Facultat de Teologia, Dr. Armand Puig, acompanyat de tres bons professors de la casa: Dr. Salvador Pié-Ninot, Dr. Francesc Torralba i Dr. Josep Giménez Melià.

Després d'una breu presentació per part del Sr. Degà, el Dr. Pié començà a explicar l'esperança des d'una dimensió biblioteològica."Des de la perspectiva teològica -va dir Mn. Pié - el Papa introdueix molts aspectes que reflecteixen el seu gran talent com a teòleg i com a professor d'aquesta ciència, a l'ensenyament de la qual va dedicar bona part de la seva joventut. Benet XVI afirma que podem trobar tres accepcions d'esperança. Què és l'esperança, doncs? Redempció, salvació i vida eterna. És també interessant l'exposició que al llarg de l'encíclica el Sant Pare fa en relació amb el vincle estret entre la fe i l'esperança."

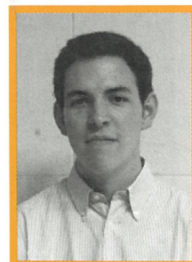

Imatge de l'acte

Tot seguit, el degà donà la paraula al professor d'Història de la Filosofia moderna, Dr. Francesc Torralba, que va fer una exposició de la dimensió filosòfica de l'encíclica. Breument, ens va comunicar la seva satisfacció de com el Papa havia desenvolupat tota l'encíclica i com havia sabut explicar l'esperança a partir de les intervencions de grans pensadors moderns, entre els quals ressaltà F.Bacon i I. Kant. Malgrat tot, també va dir que, entre tots els filòsofs que apareixen citats al llarg de l'encíclica, ha trobat a faltar d'altres que van formular grans teories en relació amb l'esperança. Afegí que la figura de Kant i el seu pensament ha tingut un lloc de preferència en l'encíclica, i això es comprova quan ens trobem que la cita més extensa és de "*El pervers final del món*" (n.18) Per acabar, el Dr. Torralba subratllà la importància que han tingut al llarg de l'encíclica els filòsofs de la sospita, i com Benet XVI critica el pensament de Marx i manté un sentit de complicitat amb dos dels representants de l'Escola de Frankfurt: *T.Adorno i M.Horkheimer*.

El P. Giménez Melià, *s.j.*, va reflexionar sobre l'escatologia de l'esperança. Va insistir de manera especial en el judici final i la imatge del jutge que encarna el Crucificat. També assenyalà dues idees molt bones al meu parer. En primer lloc, el lligam de la justícia i la gràcia ha de romandre sempre fort, però la conciliació de totes dues estarà en mans de Déu. En segon lloc, va voler subratllar la responsabilitat que tenim cadascú enfront l'afirmació "Ningú no es condemna sol, ningú no se salva sol"

De les puntualitzacions fetes per part del Dr. Armand Puig, m'agradà la referència anecdòtica del cardenal Van Thuan de com va experimentar el fet de no perdre l'esperança després de tants anys a la presó. El convenciment que Crist havia patit a la creu per nosaltres i que Ell morí pels nostres pecats, l'ajudava a seguir lluitant i a vetllar perquè la flama de la seva esperança no s'apagués. Continuà amb una reflexió sobre com Benet XVI convida el lector a aprofundir de manera més intensa en el Misteri de l'Encarnació. Els interrogants que sovint ens podem fer en relació amb la por i l'angúnia que domina en la nostra societat són com ara aquests: " Cal lluitar contra el sofriment, cal saber per què i quina és la finalitat del nostre sofriment? Què vol dir lluitar contra el sofriment? Quina es la mesura de la humanitat?... La mesura del sofriment el compartim amb Crist, que s'ha fet home. Aleshores, com podem entendre el sentit del sofriment? Sofrim a causa de la mort, però Déu va voler sofrir i morir per l'infinit Amor que ens tenia i ens té a nosaltres". Va acabar dient que "Crist ens consola perquè vol posar remei a la nostra solitud".

Felio Vilarrubias
Introductori

CONGRESSOS INTERNACIONALS DE TEOLOGIA

EN LA COMMEMORACIÓ DEL 40È ANIVERSARI DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

Del 13 al 15 de desembre de 2007 es va dur a terme a l'edifici del Seminari Conciliar un Congrés Internacional de Teologia centrat en la "Paraula de Déu, paraula sobre Déu". Precisament el tema de la paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Eglésia serà el tema que es debatrà en el Sínode dels Bisbes de 2008.

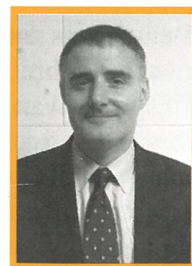
L'acte començà amb una conferència del teòleg Mons. Raúl Berzosa,bisbe auxiliar d'Oviedo. Seguidament Enzo Bianchi, prior de la comunitat de Bose, a Itàlia, tractà el tema de la dimensió espiritual. El respongué el Dr. Xavier Morlans, de la Facultat de Teologia de Catalunya. La dimensió filosòfica fou tractada pel Dr. Paul Gilbert, sj, de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, amb resposta del Dr. Andreu Marquès, osb, de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull. La dimensió bíblica fou tractada pel Dr. Thomas Söding, de la Universitat de Wuppertal, membre de la Comissió Teològica Internacional, amb resposta del Dr. Agustí Borrell, ocd, de la Facultat de Teologia de Catalunya. La dimensió hermenèutica fou tractada pel Dr. Paul Avis, secretari del Consell Anglicà per a la Unitat dels Cristians, de Londres, amb resposta del P. Ferran Manresa, sj, de la Facultat de Teologia de Catalunya. Finalment, la dimensió estètica fou tractada pel Dr. Pierangelo Sequeri, de la Facultat de Teologia del Nord d'Itàlia, amb seu a Milà, amb resposta del Dr. Jaume Fontbona, de la Facultat de Teologia de Catalunya.

La taula rodona, amb el balanç dels 40 anys de la Facultat, fou moderada pel Dr. Salvador Pié-Ninot. Clogué el congrés el metropolita Laurentiu Streza de Sibiu, Romania.

La Facultat de Teologia de Catalunya i el Centre d'Estudis Pastorals de les Diòcesis Catalanes van organitzar el Congrés Internacional de Teologia Pastoral centrat en el tema "La Parròquia, comunitat missionera", que es va dur a terme a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona del 17 al 19 de gener de 2008.

La ponència inaugural anà a càrrec del cardenal José Policarpo, de Lisboa, que tractà el tema de "la parròquia, comunitat missionera". Les ponències varen anar a càrrec d'Alfonso Fernández Casamayor, de Màlaga, que tractà el tema "reptes i signes d'esperança en el moment present"; de Luca Bressan, de Milà, que tractà el tema "les primeres comunitats, model per a la parròquia d'avui" i llegí també la ponència del bisbe Franco Giulio Brambilla "comunió i missió en la vida de la parròquia", l'absència del qual fou deguda a la malaltia; de Miquel Payà, de València, que tractà de les "perspectives actuals del Congrés de la Parròquia Evangelitzadora", i la ponència conclusiva anà a càrrec del vicari general de Lieja, el valencià Alphonse Borràs, que tractà el tema "línies i actituds de cara al futur de la parròquia". El professor Ramon Prat, que fou l'ànima del Congrés, moderà la taula rodona del dissabte, centrada en "la unitat i la fragmentació de la pastoral" i dirigí el taller de formació d'agents de pastoral. Josep Maria Domingo, director del Centre d'Estudis Pastorals, dirigí el taller de la parròquia en el territori, i Joan Torra, de la diòcesi de Vic, dirigí el taller relatiu a les unitats pastorals i les agrupacions parroquials. En la taula rodona hi van participar Cristina Martínez, de la Unió de Religiosos de Catalunya, Josep Caselles, de la diòcesi de Girona, i Josep Torrente de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Un i altre congrés van assolir un altíssim nivell. I no només per la qualitat dels ponents, sinó també pel gran nombre d'assistents. La sala d'actes del Seminari es va quedar petita per encabir els congressistes. L'organització va ser molt acurada, i tohom en quedà content.

Ramon Batlle
5È TEOLOGIA

Conferència del Metropolita de Sibiu

Conferència d'Enzo Bianchi

Conferència d'Alphonse Borràs

Quarantè aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya

El curs 2007-08 té un caràcter especial per a la nostra Facultat de Teologia de Catalunya. Enguany se celebren els quaranta anys de la seva fundació i aquesta commemoració, és motiu de goig i alegria per a tots els qui, d'una manera o altra, hem format i formem part d'aquesta institució tan important per a l'Església de Catalunya.

L'origen de la Facultat és en la dècada dels seixanta, amb l'entusiasme del Concili Vaticà II encara ben calent. Hom volia donar a Catalunya, un centre adequat de reflexió i investigació teològiques, de diàleg autèntic amb la societat, donar un bon nivell intel·lectual i cultural al clergat i, alhora, posar a l'abast del creient de casa nostra, la possibilitat d'aprofundir en els misteris de la fe cristiana. La Facultat pretenia ser un instrument, una aportació crítica i lúcida, valenta i constructiva a l'Església catalana. Els prolegòmens van consistir en una corrua d'enquestes enviades arreu de les diòcesis sobre aquest nou projecte d'Església. Van ser molts els qui van contestar, i es van contrarestar opinions molt diverses, que alhora, van ser molt debatudes. El projecte obtingué el suport de l'Arquebisbe de Barcelona, Marcelo González, i del Prepòsit General de la Companyia de Jesús, Pedro Arrupe. La raó és que la Facultat sorgia de dues institucions acadèmiques ja existents: el Seminari de Barcelona (que aleshores estava afiliat a la Universitat Gregoriana de Roma) i la Facultat de Teologia St. Francesc de Borja del Col·legi Màxim de la Companyia de Jesús, que conferia graus acadèmics a alumnes de la companyia. Així, el 7 de març de 1968, la Congregació per a l'Educació Catòlica promulgà el decret d'erecció de la Facultat de Teologia de Barcelona. La Facultat quedava establerta en dues seccions: St. Pacià, amb seu al Seminari Conciliar de Barcelona, i St. Francesc de Borja, amb seu a Sant Cugat del Vallès. La Facultat havia estat ja autoritzada a començar el curs 1967-68. Els primers estatuts, van ser aprovats "*ad experimentum*" l'abril de 1972. Aquell mateix any el Dr. Narcís Jubany, llavors Arquebisbe de Barcelona, erigia l'Institut de Teologia de Barcelona, molt lligat a la Secció St. Pacià (quelcom que es mantingué fins que esdevingué una institució autònoma). No va ser fins al curs 1974-75 que es van iniciar els cursos de Llicència i Doctorat: a poc a poc anava florint la vida acadèmica.

Festa de Nadal a la Facultat

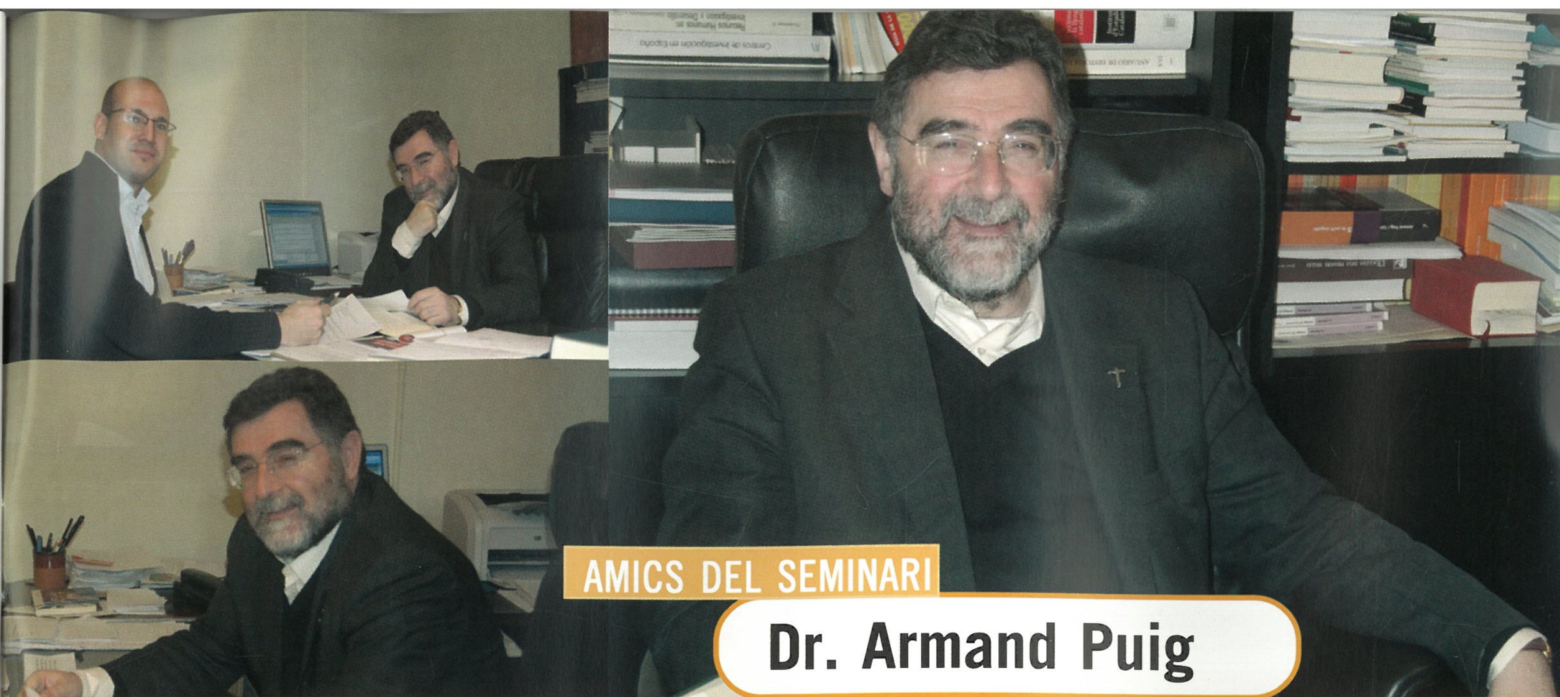
Classes a la Facultat

Anys més tard, les necessitats històriques i l'orientació de la Companyia de Jesús portaren a plantejar-se la "remodelació" de la Facultat, única i sense seccions. Roma donà el vist-i-plau, i el decret de remodelació fou signat el setembre de 1984. S'unificava el Claustre de professors i el pla d'estudis. Tot s'ubicà a la seu de la Secció St. Pacià, i la Secció St. Francesc de Borja, esdevingué l'Institut de Teologia Fonamental (que encara continua en l'actualitat, com a Centre Borja). A partir d'aquest any 1984, la Facultat passa a anomenar-se Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 1988 es va erigir la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, fou el moment en que molts professors, van passar a formar part del Claustre de professors de la nova facultat. L'any 1991 es van aprovar els estatuts definitius i, des de l'any 1995, el títol de Batxiller en Teologia té l'equivalència de Llicenciat en Estudis Eclesiàstics, i els títols de Llicenciat i Doctor en Teologia, tenen equivalència amb els titulars universitaris de tot l'estat. L'any 1999, vint-i-nou països europeus van signar la Declaració de Bolonya sobre l'Espai Universitari Europeu d'Instrucció Superior, a la qual es va adherir la Santa Seu el setembre del 2003. Per aquesta raó, la Facultat va començar a remodelar les seves activitats acadèmiques segons el Projecte Bolonya a partir del curs 2005-2006.

Quatre dècades són moltes i, per això, al llarg d'aquest curs s'estan fent una sèrie d'actes per commemorar aquest gran esdeveniment; els més importants són els quatre Congressos internacionals que reuneixen a estudiosos de molts indrets del país i d'altres llocs del món.

Agustí Roig
ETAPA PASTORAL

Dr. Armand Puig

Celebrem el 40 aniversari de la F.T.C. ubicada en l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. Però molt més que una "ocupació física", és un "ocupar-se" de la formació intel·lectual dels futurs pastors de les Esglésies de Catalunya. El Dr. Armand, prevere de Tarragona, és el degà de la Facultat i, a més, és rector d'una parròquia de Barcelona, la dels Sants Just i Pastor. Especialista en Bíblia i autor d'un llibre que ha estat un èxit de vendes: "Jesús, un perfil biogràfic". També va ser formador del Seminari Major Interdiocesà ja fa alguns anys. Estem molt contents de la seva competència i preparació, i de tenir-lo amb nosaltres.

Hola, Dr. Armand. No li fa res que li fem una entrevista per al Portal Obert? Celebrem els 25 anys!

I tant que no! És tot un plaer.

Segons la seva experiencia, quin considera que és el paper de la formació intel·lectual pel que fa a un futur prevere?

Hi ha quatre pilars en la formació: la part espiritual, la doctrinària, la pastoral, i la intel·lectual. La formació intel·lectual quantitativament és molt important. No és només una preparació, és una manera d'enfocar el ministeri. És a dir, el prevere ha de ser un home també d'estudi. Per tant, si aprèn a estudiar, quan sigui prevere continuarà essent una persona dedicada a l'estudi, i mai no deixarà aquesta dimensió. És una dimensió de la formació global que ha estat confiada a la Facultat de Teologia de Catalunya. És una mena de projecció cap al futur.

I com veu la situació actual de la nostra societat?

Qualsevol preparació és poca. La societat demana preveres ben formats. Si l'homilia està ben feta, el missatge entra millor. La formació intel·lectual és molt important en un món en què molta gent té una preparació important.

La nostra Facultat de Teologia com pot respondre a això avui?

Hem d'aplicar en consciència Bolonya. És una oportunitat per fer un ensenyament de qualitat. Qualitat vol dir que professor i alumne treballen més per assolir nivells i cotes més altes: el professor, preparant-se l'assignatura, l i l'alumne assimilant el contingut. La Facultat ha d'obrir-se de cara a la cultura actual. La Facultat ha de poder dialogar amb les ciències, amb les religions. Ara fa 50 anys, la teologia dialogava amb la filosofia i prou. Hem de dialogar amb la societat. En tots els temes de justícia social, dignitat de la persona, defensa de la vida... tot això va junt. No podem fer un discurs tancat.

Quins reptes es presenten a la F.T.C. als 40 anys del seu naixement?

La Facultat de Teologia de Catalunya ha de ser un centre de docència i de recerca. La recerca no es fa sense persones, temps i possibilitats econòmiques. Per tant, hem de treballar a fons. A vegades s'ha pensat que el teòleg s'havia d'apartar de la fe per arribar a la comprensió. El teòleg s'ha de posar molt a dins de la fe, per poder precisament entendre. Des de dins, com mes endins estigui, com més experiència de fe, més coses podràs dir.

Com combina la seva tasca docent i investigadora amb la tasca pastoral?

Procurant d'optimitzar les hores. Distribuint el temps. Acceptant i entenent que hi ha una unitat de la persona. No podem dir: de dilluns a divendres "a"; el cap de setmana "b". Els seminaristes tenen un risc avui: la pastoral avui en dia és molt llaminera. De dilluns a divendres viuen al seminari; de divendres a última hora fins al diumenge, pastoral. Hom pot anar molt cansat. Si vol quedar bé a tot arreu, escurça el temps. La pràctica pastoral és important que es faci, però no ha de ser a costa de la formació intel·lectual. Després ja serà al revés. En el moment d'ara, els seminaristes han de viure respirant tranquil·lament. Si escurcem molt els temps, la vida se'n ressent. Cal que trobem una mena d'ajustament millor entre l'estudi de les ciències religioses pel que fa a nombre d'hores, de cara al que és la pastoral. Malauradament, la pastoral és un pou sense fons, i no s'acaba mai.

Juan Ramón La Parra
3r de Teologia

XV Trobada d'escolans
26 d'abril de 2008

Jo vull SER com Ell

SEMINARI MENOR DIOCESÀ
C/ Diputació 231 08007 Barcelona
93 454 16 00 / 648 181 505
www.seminaribarcelona.net
semenor@seminaribarcelona.net